

Hồi 7

Bát Phương Phong Vũ

Lão hòa thượng cố nén tiếng thở dài:
- Mấy vị lạt ma đó cực kỳ hung hăng, vạn nhất kiếm ra người này thì làm thế nào ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng cười bảo:

- Hết sức giản đơn, cho bọn hấn nhất tề siêu thăng về thế giới Tây phương cực lạc.

Lão hòa thượng vội tuyên Phật hiệu:

- A di đà Phật, chẳng lẽ người đó còn hung ác hơn mấy tên lạt ma kia sao ?

Kim Phi Hùng liền đứng dậy:

- Cho nên kẻ phạm tặc này mới nói thượng nhân không cần phải lo lắng.

Nói đoạn, chàng lập tức vòng tay thi lễ:

- Tại hạ không thể làm được, xin cáo từ !

Chàng biết mấy vị lạt ma đó chính là cao tăng của Thiên Long tự. Nếu như họ kiếm quái nhân trả thù, thì chẳng khác nào tự tìm đường chết, lao đầu vào tử lộ mà không biết.

Lão hòa thượng lắc đầu thở dài:

- Phật môn là nơi tịnh địa, đâu phải là nơi tranh đấu, chém giết. Cái này... thì... thì phải làm sao ?

Kim Phi Hùng nghe nói vậy, bèn âm thầm nghĩ:

“Ta tuy không thể ngăn trở một trận tai kiếp dữ dội, song cũng phải hạn chế đến mức tột cùng, không cho nó liên quan tới bản thân mới phải.”

Thình lình, chàng nghe lão hòa thượng gọi lớn:

- Mong công tử hãy dừng bước, lão nạp còn chưa nói hết.

Kim Phi Hùng liền dừng chân đứng lại:

- Thượng nhân còn có điều chi dạy bảo ?

Lão hòa thượng nghiêm giọng hỏi:

- Công tử vô tình lạc bước đến bản tự hay là cố ý đến tìm kiếm người ở tiểu lâu sau bản tự ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Thượng nhân bất tất đa nghi thái quá, trong lúc vô tình tại hạ lạc bước đến quý tự. Nếu như có điều bất tiện, tại hạ sẽ lập tức rời khỏi đây.

Lão hòa thượng bật thở dài:

- Bần tăng không hề có ý hối thúc công tử phải rời khỏi đây, chỉ vì mấy ngày nay giang hồ đồn đại rằng cao đồ của phái Võ Đang là Quyền kiếm song tuyệt mất mạng ở Kim Lăng, chưởng môn giáo phái Võ Đang đang thập phần tức nộ, phái đi một số đông cao thủ đi khắp giang hồ tìm kiếm hung thủ đã ra tay giết người.

Kim Phi Hùng cất giọng cười lớn:

- Thì ra là thế. Tại hạ cũng nói thật cho thượng nhân biết, tại hạ chính là kẻ đã giết chết Quyền kiếm song tuyệt, không hề sợ bọn họ tìm đến báo thù, bởi vì Quyền kiếm song tuyệt Tăng Vân Hạc đã tự đâm đầu vào tử lộ.

Vẻ mặt lão hòa thượng vô cùng kinh ngạc:

- Công tử chính là Thanh Y Tu La sao ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Không sai. Giang hồ tuy liệt tại hạ vào hàng Tứ đại ma tôn, nhưng tại hạ không phải là loại tà ma chuyên giết người vô cớ.

Vẻ mặt lão hòa thượng cố làm ra vẻ trầm tĩnh, nhưng trong bụng vạn phần kinh sợ.

Kim Phi Hùng đoán biết tâm trạng của lão, nên cất tiếng cười lớn:

- Thượng nhân không cần khiếp sợ như vậy, tại hạ sẽ rời khỏi nơi đây ngay tức khắc, để tránh gây thêm phiền hà cho quý tự.

Nói xong, chàng vòng tay thi lễ bước ra ngoài cổng chùa.

Lão hòa thượng thấy chàng đã bước ra khỏi chùa, miệng không ngớt lớn tiếng niệm Phật hiệu.

Kim Phi Hùng đi ra khỏi Bích Vân thiền tự, thuận theo đường lớn chạy vào trong thành, chàng cảm thấy vô luận thế nào đi nữa, cũng phải kiếm được chiếc hoa thuyền của Bạch Lãnh Thu để gặp Bạch Nghĩa và Tử Quyên, rồi mới thuê thuyền đi ra ngoài biển, chàng vừa cất bước đi vừa thầm nghĩ vị hòa thượng đó tại sao lại biết đến danh hiệu Thanh Y Tu La, mà lại còn biết phái Võ Đang đang phái người đi báo thù.

Chỉ có một cách giải thích duy nhất là lão hòa thượng đó cũng là người trong giới võ lâm, nên mới biết nhiều chuyện trong giang hồ võ lâm như vậy.

Kim Phi Hùng đưa mắt tìm kiếm trên mặt sông Tần Hoài, cuối cùng đã nhìn thấy hoa thuyền của Bạch Lãnh Thu, thế là ngay tức khắc chàng tung mình tới nhảy vọt lên trên đầu thuyền.

Chợt thấy lão gia nhân Bạch Nghĩa đang đứng ngậy người trên sàn thuyền, thấy Kim Phi Hùng đến giọng lão hết sức vui mừng:

- Công tử à, lão nô đang mong đợi công tử đó.

Kim Phi Hùng vội hỏi:

- Từ ngày ta rời thuyền đến nay có chuyện gì xảy ra nữa không ?

Bạch Nghĩa ôn tồn đáp:

- Xin mời công tử vào trong thuyền dùng nước đã.

Kim Phi Hùng thấy vẻ mặt của lão có vẻ sầu muộn, biết rằng tất có việc đã xảy ra, vội vã bước vào trong thuyền.

Bạch Nghĩa lớn tiếng gọi:

- Tử Quyên, Kim công tử đã trở lại, mau pha cho công tử một bình trà thượng hảo hạng.

Kim Phi Hùng vội lên tiếng ngăn lại:

- Không cần đâu.

Chàng ngược mắt nhìn quanh tứ phía, thấy cách bài trí trong khoang thuyền giống hệt như lúc Bạch Lãnh Thu có mặt trên thuyền, song chỉ thấy vật mà không thấy người, trong lòng chàng bỗng cảm thấy trống vắng như vừa đánh mất một vật gì đó.

Không bao lâu, Tử Quyên bưng một mâm trà vào trong khoang thuyền, đoạn lên tiếng:

- Xin mời công tử dùng trà.

Kim Phi Hùng bưng chén trà lên nhấp một ngụm, chàng thấy khuôn mặt bầu bĩnh của Tử Quyên đã gầy đi nhiều, bất giác chàng âm thầm buồn tiếng thở dài.

Tử Quyên khẽ liếc nhìn chàng, đoạn hỏi:

- Mấy hôm nay công tử đi đâu vậy ?

Chàng đáp lại một cách mơ hồ:

- Đi nghe ngóng hỏi thăm về Trường Xuân đảo, nghe nói cuối năm phong ba bão táp sóng to gió lớn trên biển, không tiện cho việc đi ra biển.

Tử Quyên liền tiếp lời:

- Đúng vậy, tiểu thư cũng nói như vậy đó.

Kim Phi Hùng cực kỳ kinh ngạc:

- Cô nương nói cái gì hả? Chẳng lẽ đã có tin tức của tiểu thư rồi hay sao ?

Tử Quyên nhẹ nhàng gạt đầu:

- Có người chuyển đến phong thư này, công tử hãy xem.

Nói đoạn, nàng đưa cho Kim Phi Hùng một cuộn giấy trắng, trên đó có viết mấy hàng chữ:

“Mấy chữ viết cho Tử muội biết tin, ta đã quyết định theo Lăng cô nương và Tô cô nương ra ngoài biển, khi nhận được thư này, muội cùng với bá bá nhanh chóng trở về cố hương. Nếu như có gặp Kim công tử, hãy nói cho chàng biết phong ba trên biển rất lớn, không thể mạo hiểm đi ra biển được. Nếu như nhất định đi thì khuyên chàng phải đợi đến mùa xuân năm sau.”

Tự tích ngay hàng thẳng lối, nét chữ mềm mại, mới thoáng nhìn đã biết thủ bút của nữ nhân.

Tử Quyên thấy chàng trầm ngâm không nói, vội lên tiếng:

- Nét chữ này chính là thủ bút của tiểu thư đó, mấy bữa trước, tiểu tỳ và Bạch bá bá đang hết sức lo lắng, chợt tiếp nhận được phong thư này mới tạm yên tâm.

Kim Phi Hùng chợt hỏi:

- Phong thư này do ai mang đến ?

Tử Quyên liền đáp:

- Lúc sập tối ngày hôm qua, tiểu tỳ và Bạch bá bá ở dưới khoang, bất ngờ nghe tiếng chuông đồng reo lên, vội chạy vào trong khoang thì đã thấy phong thư này rồi.

Kim Phi Hùng đột nhiên giậm chân xuống sàn thuyền:

- Đồ chết tiệt !

Tử Quyên vô cùng kinh hãi, hai mắt mở to, giọng run run:

- Lẽ nào có điều chi không phải ?

Kim Phi Hùng lắc đầu nói:

- Ta không có ý đó, bữa hôm đó khi tiểu thư các người bị bắt cóc, nếu như không có cái lỗ đạo tặc đó đến quấy rầy thì chúng ta có thể đuổi kịp hai hoa thuyền trước mặt rồi.

Tử Quyên lập tức tiếp lời:

- Phải đó, đáng tiếc là chúng ta đã bỏ qua cơ hội đó rồi.

Kim Phi Hùng thoáng nghĩ ngợi, rồi lên tiếng bảo:

- Tiểu thư các người đã kêu các người trở về nhà, các người hãy mau rời khỏi đây, nơi này lạnh ít dữ nhiều, sớm rời bỏ nó càng xa càng tốt.

Lão gia nhân Bạch Nghĩa thở dài:

- Tiểu thư chúng tôi là bậc thiên kim khuê các, ngày thường không ra khỏi cửa, bây giờ đi ra ngoài biển lớn, phong ba trùng trùng, lão nô thật chẳng an tâm chút nào.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Có chi mà không yên tâm. Tốt xấu gì thì ta mang nàng về cho lão là được rồi.

Bạch Nghĩa bất giác không khỏi run lên cầm cập, người chột lạnh toát, lặng im sợ hãi, không dám thốt ra một lời nào nữa.

Tử Quyên bỗng liếc nhìn lên bờ, rồi hạ giọng nói:

- Từ lúc trở về bến này đậu cho đến nay, hình như ngày nào cũng có người nhìn trộm lên thuyền của chúng ta, thật là sợ chết khiếp đi được.

Trong ánh mắt Kim Phi Hùng bỗng ánh lên tia sát khí rợn người:

- Kẻ nào dám cả gan như thế ?

Giọng Tử Quyên ngập ngừng:

- Nhưng mà trời tối quá, nên không nhìn rõ đó là ai hết.

Kim Phi Hùng lên tiếng hỏi:

- Có ai lên thuyền hay không ?

Tử Quyên lắc đầu:

- Chẳng có ai lên thuyền cả.

Kim Phi Hùng lạnh lùng hừ lên một tiếng:

- Chớ sợ, bọn chúng đến tìm ta đó.

Chàng quay lại dặn dò Bạch Nghĩa:

- Ngày mai lão hãy cùng Tử Quyên đi về cố hương, ta sẽ tự lo liệu việc ra ngoài biển tìm tiểu thư các người. Đến khi thuận gió ta sẽ đi ngay không chậm trễ.

Bạch Nghĩa cúi rạp mình cung kính đáp:

- Lão nô xin tuân mệnh.

Ánh mắt Kim Phi Hùng liếc nhìn lên bờ, miệng lẩm bầm gì đó, rồi đột nhiên đứng phắt dậy:

- Ta đi đây !

Không biết chàng dùng thân pháp ảo diệu gì mà thân hình đã vọt thẳng lên không, rồi nhẹ nhàng đáp mình xuống phía trên bờ sông.

Lúc này sắc trời đã vào đầu trống canh, chợt thấy phía trước bờ có một thiếu nữ áo trắng đang đứng dưới ánh tinh quang, chỉ có thể nhìn lướt qua, vị cô nương này thật phần xinh đẹp. Khi chàng chợt nhìn lên, trong lòng không khỏi bồn loạn, liền hấp tấp phóng mình lao tới.

Bạch y cô nương thấy chàng đột nhiên lao về phía mình, vội vàng quay đầu bỏ chạy.

Kim Phi Hùng lên tiếng gọi lớn:

- Cô nương hãy dừng lại một chút, tại hạ có chút việc muốn hỏi.

Bạch y cô nương dường như không nghe thấy, tà áo trắng bay phất phơ trong gió, thân hình hệt như một làn khói mỏng, bay xẹt về phía trước, bước chân lướt đi cực kỳ nhanh lẹ.

Quỷ ảnh thiên biến thân pháp nhanh lẹ, hiếm thấy trên giang hồ, song chàng đuổi được một đoạn vẫn thấy còn cách xa cái bóng trắng trước mặt năm, sáu trượng. Bất giác chàng tức giận quát lên một tiếng, rồi gia tăng tốc lực, thân hình tựa như một luồng điện xẹt nhanh tới trước, trong nháy mắt đã tới gần sát sau lưng bạch y cô nương lạ mặt.

Thiếu nữ áo trắng tuy đã được danh sư truyền thụ, song công lực còn non kém, vừa mới bỏ chạy được một đoạn đã cảm thấy chân lực bị tiêu hao rất nhiều, thỉnh thoảng dừng lại khiến cho tốc độ có phần chậm đi, rồi đột nhiên đứng im không chạy nữa.

Kim Phi Hùng không ngờ nàng dừng lại đột ngột như vậy, cơ hồ hai người sắp chạm mặt nhau, nhưng chàng đã kịp thời đứng lại, giọng nói hấp tấp thở không ra hơi:

- Muội muội, muội chẳng lẽ không nhận ra ca ca đây ư? Mấy năm nay ca ca đã đi tìm muội muội khắp nơi.

Thiếu nữ đột nhiên quay người lại, hừ lạnh một tiếng rồi nói:

- Đừng gọi ta là muội muội nữa, ta đâu có cái thứ ca ca như người.

Kim Phi Hùng bởi vì phát hiện ra thiếu nữ áo trắng này giống hệt như vị muội muội của chàng đã tìm bấy lâu mà không gặp, nên trong lòng hết sức mừng rỡ, bèn đuổi theo nàng tới cùng. Không ngờ sau khi gặp mặt, lại bị nàng nói một câu lạnh lùng như vậy, khiến chàng ngây người không biết nói sao, đành lẳng lặng bước tới đặt nhẹ tay lên vai nàng, rồi thở dài bảo:

- Muội muội, ta biết mấy năm nay muội muội đã chịu nhiều đau khổ, nhưng mà ta cũng không sung sướng gì hơn...

Thiếu nữ quay đầu lại giọng oán hận:

- Không cần nói nhiều, ta không ngờ người lại biến thành con người như vậy.

Kim Phi Hùng ngơ ngác:

- Ta có làm gì không phải ?

Thiếu nữ lạnh lùng:

- Trên giang hồ đi đến đâu cũng giết người, hôm nay lại lao mình vào chỗ hạ lưu, lẽ nào làm như vậy để báo thù hay sao ?

Lúc này Kim Phi Hùng chợt hiểu, chàng bật ra tiếng than dài:

- Muội muội đừng hiểu lầm, đó chẳng qua chỉ là chuyện bất đắc dĩ mà thôi.

Thiếu nữ đột ngột cắt lời chàng:

- Chuyện giết người thì có thể nói là bất đắc dĩ, chẳng lẽ việc đến sông Tần Hoài cũng là bất đắc dĩ sao ?

Kim Phi Hùng bình sinh vốn tính lạnh lùng cao ngạo, không thích nói nhiều, nếu như ở bên cạnh người khác cho dù có hiểu lắm chàng cũng không thèm tranh cãi, nhưng lúc này đối mặt với chàng là người bào muội yêu quý lâu năm, cốt nhục tình thâm, chàng không thể không giải thích, bèn nhẹ giọng đáp:

- Bạch cô nương...

Thiếu nữ lập tức chặn lời chàng:

- Ta biết Bạch Lãnh Thu không giống như các ca nữ khác, lại nữa là phận muội muội thì không nên xen vào việc của ca ca mình. Nhưng mà, người có nhớ phụ mẫu của chúng ta chết như thế nào rồi chứ ?

Nói đến đây, nàng nhịn không được vội bật lên tiếng khóc. Kim Phi Hùng luống cuống đưa tay đặt lên vai nàng, giọng chàng ôn tồn:

- Muội muội, đừng khóc nữa. Mấy năm nay ca ca lúc nào cũng không quên được hai chuyện đó. Một chuyện là mối thù phụ mẫu chưa báo, còn chuyện kia là đi kiếm muội muội. Ta không có hồ đồ như muội tưởng tượng, trong lòng ta cũng cực khổ như muội muội.

Bao nhiêu cực khổ, nhục nhã trong lòng đều tuôn ra tiếng khóc, đoạn nàng cố nén tiếng khóc, đôi mắt trầm mặc u oán:

- Hai năm nay, ta đến khắp nơi tìm ca ca ta, sau đó mới biết Thanh Y Tu La chính là người. Lại còn liệt vào hạng Tứ đại ma tôn. Lúc đó ta đau khổ không sao tả xiết, ta thật không ngờ người lại có thể biến thành một ma tôn chuyên giết người như vậy.

Kim Phi Hùng lặng im lắng đầu, rồi mới hạ giọng bảo:

- Phàm một người có võ công, một khi đi vào chốn giang hồ không còn tự chủ được nữa. Có lúc vô hình trung sẽ gây thù kết oán, bởi vì ta không giết người thì người sẽ giết ta. Trừ phi chỉ là con cừu hiền lành để cho người ta xẻ thịt.

Chàng thở hắt ra một hơi, đoạn nói tiếp:

- Muội muội chưa từng gặp, nên không biết phàm sự lấy dĩ hòa vi quý, nhưng đến lúc thì không thể nào làm như vậy được nữa. Lấy chuyện của Quyền kiếm song tuyệt, ban đầu ta không hề chủ tâm giết y, song...

Kim Ngân Thi vội cắt ngang lời chàng:

- Nghe nói Bạch Lãnh Thu đã bị người ta bắt đi, ca ca còn lưu lại trên thuyền làm gì? Mấy ngày hôm nay muội đều ra bờ sông đứng đợi, nên phát hiện rất nhiều cao thủ võ lâm âm thầm mai phục chờ ca ca đó, muội thật không hiểu ca ca lại gây thù kết oán với nhiều người vậy? Lẽ nào ca ca không giết người là không chịu được hay sao ?

Nàng càng nói giọng càng trở nên kích động:

- Sau khi song thân chúng ta bị chết thảm, chúng ta đã đau khổ ra sao? Lẽ nào những người bị ca ca giết chết họ không có con cái hay chăng? Con cái của họ cũng hận ca ca đến tận xương tủy, căm hận chỉ muốn nhai thịt lột da ca ca ra mà thôi.

Kim Phi Hùng vẻ mặt đau khổ, lắc đầu lớn tiếng quát:

- Muội muội đừng nói nữa.

Kim Ngân Thi ai oán thở dài, lặng im không nói nữa.

Kim Phi Hùng dường như thấy mình xử sự có hơi thái quá, liền chậm chạp lên tiếng:

- Lời muội nói không có gì sai hết, bất quá là vì huynh muội chúng ta lâu năm không gặp, hãy nói chuyện khác không tốt hơn sao ?

Kim Ngân Thi buông tiếng thở dài:

- Tiểu muội xuất hiện trên giang hồ chưa đầy một năm, nhưng toàn nghe thấy những chuyện có liên can đến Thanh Y Tu La. Ca ca có võ công siêu việt như vậy, tại sao không nghĩ đến việc báo thù cho phụ mẫu chúng ta.

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Lúc nào huynh cũng không quên được mối thù của song thân chúng mình, nhưng biển người mênh mông, muội bảo ca ca tìm đâu ra manh mối ?

Kim Ngân Thi cũng biết vụ công án của song thân không có manh mối, lúc đó niên kỷ của hai người còn quá nhỏ, tuy mỗi người đều gặp kỳ ngộ, luyện được võ công nhưng việc báo thù hỷ gia sát phụ không hề có manh mối để tìm kiếm.

Kim Phi Hùng thấy gió đêm đã thổi mạnh, liền bảo nàng:

- Ngân muội, đêm đã khuya rồi, muội nghỉ chân ở đâu, ca ca sẽ đưa muội về.

Kim Ngân Thi lắc đầu:

- Chỗ tiểu muội ở không cho phép nam nhân lưu lại.

Kim Phi Hùng cất tiếng:

- Chúng ta cùng đi về khách điểm. Từ nay về sau chúng ta không được rời xa nhau nữa.

Kim Ngân Thi đáp:

- Tối nay thì không được. Ngày mai chúng ta cùng gặp nhau tại Túy Nguyệt lầu ở trong thành.

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Được rồi, ta sẽ đợi muội ở đó.

Hai người đang định chia tay, đột nhiên trong bóng tối vang lên một tràng cười lạnh.

Kim Phi Hùng trầm giọng quát:

- Kẻ nào đó ?

Thân hình chàng thoáng nhích động, nhanh lẹ xông tới chỗ phát ra tiếng, thi triển Quỷ ảnh thiên biến thân pháp lẹ như luồng điện xẹt, chớp mắt đã cách xa chỗ cũ gần chục trượng.

Chỉ thấy dưới rặng liễu có một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống, đó là một nữ nhân áo hồng, lưng đeo trường kiếm.

Kim Phi Hùng ngẩn người ngạc nhiên:

- Phương giá là ai ?

Nữ nhân áo hồng lạnh lùng đáp:

- Ta là ai người không cần biết.

Kim Phi Hùng lại hỏi tiếp:

- Tại sao người lại lén lút nghe trộm câu chuyện của chúng ta ?

Nữ nhân áo hồng cười lạnh:

- Trong vòng hai chục trượng này là đất thập phương, người đến được, lẽ nào lại cấm ta đến ?

Kim Phi Hùng nhất thời không biết nói sao, đành bực tức hừ lên một tiếng, đoạn quay người bước đi.

Chợt nghe thiếu nữ áo hồng lẩm bẩm tự nói một mình:

- Võ Đang đã truyền Huyền Môn vũ thư ra bên ngoài mời tất cả các môn phái cùng tiêu trừ kẻ đã giết chết Quyền kiếm song tuyệt, vậy mà vẫn còn nói chuyện tình tứ dưới trăng ?

Kim Phi Hùng đột nhiên quay phắt lại:

- Người nói cái gì ?

Nữ lang áo hồng lạnh lùng lên tiếng:

- Ta tự nói chuyện với riêng ta, can chi đến nhà người ?

Trong lòng Kim Phi Hùng tuy hết sức giận dữ, song không tiện phát tác, nên cố gắng nhẫn nhịn quay mặt bỏ đi.

Nữ lang áo hồng lại nói:

- Có người mới thì quên ngay người cũ, Bạch Lãnh Thu thật chẳng có mắt gì cả.

Kim Phi Hùng chợt động lòng, chàng quay mình nhìn lại chỗ càn liêu rữ, thì đã không còn thấy bóng người đâu nữa, thì ra nữ lang áo hồng đã biến mất từ hồi nào.

Lúc này Kim Ngân Thi cũng vừa chạy đến, cất tiếng hỏi:

- Ca ca vừa nói chuyện với ai vậy ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Một a đầu thô lỗ vận áo hồng.

Vẻ mặt Kim Ngân Thi lộ ra nét kinh dị:

- Nàng nhận biết ca ca hay sao ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Dường như nàng nhận biết ta.

Kim Ngân Thi trề môi nói:

- Ca ca chuyên môn giao du với bọn tà ma yêu mị không à !

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Muội nói thật là vô căn cứ, ta đâu có quen biết chi với a đầu đó.

Kim Ngân Thi cười hì hì:

- Có quen biết cũng không sao mà, hà tất phải cuống lên như thế.

Đoạn nàng ngược mặt nhìn lên vầng trăng:

- Tiểu muội phải đi đây, ngày mai gặp lại.

Kim Ngân Thi đi rồi, trong lòng Kim Phi Hùng tiếc nuối tựa như mình vừa làm mất một vật gì quý giá, mấy năm nay chàng đi khắp mọi nơi, ra sức tìm kiếm muội muội thân yêu, tới hôm nay dù đã được gặp, song trong lời nói của nàng còn có nhiều điều không thể hiểu và lượng giải cho chàng được. Đặc biệt là chuyện chàng giao thiệp với Bạch Lãnh Thu, nàng có vẻ cực kỳ bất mãn.

Trong lúc vô tình chàng kết giao với Bạch Lãnh Thu, nhưng chẳng biết tại sao chàng lại rơi vào lưới tình của nàng, rồi tự vướng mình vào chuyện đi ra Trường Xuân đảo, lại thêm chuyện gây thù kết oán với phái Võ Đang.

Đối với chuyện ước hẹn đến Trường Xuân đảo, chàng đã ở vào thế cưỡi cọp, nếu như muội muội của chàng biết được chuyện này, tất nàng sẽ không bao giờ cho chàng đến đó, chừng ấy chẳng biết chàng phải giải quyết ra sao. Nhất thời lòng chàng cực kỳ bối rối, đứng lạng hồi lâu mới chậm chạp cất bước đi lên phía trước.

Chàng chợt nhớ ra trong đêm khuya như vậy không cách nào tìm được khách điểm để trọ, bất ngờ trong đầu chàng hiện lên hình bóng của quái nhân nọ, chàng thầm nhủ:

“Lúc mình rời Bích Vân thiên tự đã không hề nói với lão một lời, bất luận là thế nào mình cũng phải nói một lời từ biệt lão mới phải.”

Thế là chàng triển khai khinh công phóng mình về hướng Bích Vân thiên tự, đi về phía tiểu lầu phía sau tự viện.

Chợt thấy cánh cửa phòng đã mở rộng, hai sợi dây xích sắt khóa chân quái nhân đã bị người dùng nội lực chặt đứt ra làm mấy đoạn nằm dưới sàn nhà.

Tình cảnh trước mắt đã khiến trong lòng chàng chấn động, thầm nghĩ:

“Quái nhân này chịu giam mình trong ngôi tiểu lầu đã ba chục năm nay, tại sao lại không sớm không muộn, vào đúng lúc này rời khỏi nơi đây. Lẽ nào lão đã gặp nguy hiểm gì chăng ?”

Trong mười ngày qua chàng tiếp xúc với quái nhân, trong thâm tâm bỗng nảy sinh ra tình cảm sâu đậm, cho nên chàng rất quan tâm đến quái nhân.

Khi chàng đưa mắt nhìn kỹ ngôi tiểu lầu, chàng không sao phát hiện ra dấu vết gì cho thấy ở đây vừa xảy ra một trận kịch chiến, thì trong lòng chàng cảm thấy an tâm.

Đột nhiên có tiếng bước chân từ ngoài ngôi tiểu lầu vọng lại, lão phương trượng đã chậm chậm bước vào, đoạn từ từ lên tiếng:

- Lão nạp đoán rằng nhất định người sẽ đến.

Kim Phi Hùng đáp:

- Tại hạ có ý đến thăm Ngộ Phi thiền sư, không rõ thiền sư đi đâu rồi ?

Lão hòa thượng hạ giọng niệm Phật hiệu:

- Lão nạp đã truyền pháp dụ cho người ấy vân du rồi.

Kim Phi Hùng vô cùng kinh ngạc:

- Thiền sư đó có đáp ứng không ?

Lão hòa thượng mỉm cười :

- Người đó thí phát tại bản tự, nên là đệ tử của bản tự, tự nhiên phải tiếp thụ pháp dụ của bản tòa.

Kim Phi Hùng chợt hiểu:

- Hóa ra là như vậy.

Kim Phi Hùng lại hỏi:

- Người đó có lưu lại những lời gì không ?

Lão hòa thượng thâm trầm thở dài:

- Người ấy không nói chi cả, cứ âm thầm rời khỏi bản tự.

Kim Phi Hùng cất tiếng cười lớn:

- Nếu như vậy quý tự có thể yên tâm, không sợ các lạt ma kia đến quấy rầy nữa.

Lão hòa thượng lại niệm Phật hiệu:

- Bản tăng cũng mong như vậy, song sau này rất khó nói.

Quái nhân đã đi rồi, Kim Phi Hùng cảm thấy không còn lý do gì để lưu lại nơi đây nữa, bèn cất tiếng từ biệt:

- Kẻ phàm này đã quấy rầy thượng nhân, mong thượng nhân lượng thứ. Giờ xin cáo biệt !

Lão hòa thượng đưa mắt nhìn chàng:

- Bảo khí đằng vân trong mình công tử phải nên cất kỹ một chút mới phải, nếu để cho người trên giang hồ nhìn thấy sinh ra lăm chuyen.

Kim Phi Hùng cất tiếng cười vang:

- Thượng nhân không nên đùa cợt, trong mình tại hạ trừ mấy lạng bạc vụn ra, chẳng có gì đáng giá nữa, thì bảo khí ở đâu ra cơ chứ ?

Lão hòa thượng mỉm cười:

- Lão nạp không hề lầm lẫn, không thể nào nhìn lầm được.

Lời lão phương trượng nói quả không sai, Kim Phi Hùng cũng không hề nói dối, chẳng qua là chàng không biết mà thôi, nên chàng cương quyết lắc đầu:

- Thượng nhân nhất định là nhìn lầm rồi.

Lão hòa thượng chợt đổi giọng:

- Công tử có biết Đại Minh thiền sư không ?

Kim Phi Hùng thoáng xao động, chàng chợt nghĩ tới vị đã cùng đi với Bích Trần đạo nhân nhảy lên hoa thuyền Kỷ La Xuân bữa trước, bèn gật đầu đáp:

- Dường như có gặp một lần.

Lão hòa thượng bảo chàng:

- Người này là bằng hữu lâu năm của Quyền kiếm song tuyệt. Mấy bữa trước đã đến bản tự nói chuyện về chuyến bảo tiêu.

Kim Phi Hùng biết lão hòa thượng muốn nói đến chuyến bảo tiêu của Kim Sư tiêu cục, nên vội nói:

- Thiền sư đó phải chăng đã nói Mật Đà Thần Châu của Thiên Long tự rơi vào tay của tại hạ ?

Lão hòa thượng vội tuyên Phật hiệu:

- Công tử vốn là người minh bạch, anh hào khắp nơi đã tụ tập về Kim Lăng, công tử nên tính toán sắp xếp mọi việc trước đi.

Kim Phi Hùng lắc đầu cười khổ:

- Tại hạ quả thật không có thần châu, thì cần gì phải tránh mặt họ ?

Lão hòa thượng nói:

- Lời của bọn họ cho dù công tử thật sự không lấy, họ cũng không thể bỏ qua, hà huống...

Nói đến đây lão hòa thượng đột nhiên im bặt.

Kim Phi Hùng cười sảng khoái:

- Vừa rồi thượng nhân nhắc đến việc bảo khí lúc này tại hạ mới minh bạch, người chớ nên hao phí tâm cơ, trên người tại hạ xác thực không có thần châu, bảo châu chi cả.

Lão hòa thượng buông tiếng thở dài:

- Lời lão nạp không phải là hư giả đâu, trên người công tử quả có bảo khí đằng vân, còn có phải là bảo châu hay không thì lão nạp cũng không rõ nữa.

Kim Phi Hùng lạnh lùng cất tiếng:

- Đa tạ thượng nhân đã có lòng quan tâm, tại hạ hành sự chỉ cầu tâm an, tại hạ không có bảo châu, nên không sợ người khác hiểu lầm.

Lão hòa thượng có lòng từ bi quảng đại, muốn tiêu trừ trận hung sát sắp tới, nhưng sự việc đã vượt ra ngoài dự liệu của lão, lão biết Kim Phi Hùng không phải là kẻ dối trá. Có lẽ chàng không hề có bảo châu trong mình, lòng không khỏi buồn rầu cất tiếng than:

- Mật Đà Thần Châu là vật trấn sơn chi bảo của Thiên Long tự phái Mật Tông, họ không bỏ qua chuyện này. Hàn Không Không thật là tự chuốc lấy đại họa vô lường.

Lão ngừng một chút, rồi nói tiếp:

- Ba mươi năm trước võ lâm Trung Nguyên gặp phải tai kiếp lớn lao, tinh anh của võ lâm bị giết đi một số lớn, cho nên hôm nay nguyên khí ấy vẫn chưa hồi phục lại được bao nhiêu, còn sát kiếp sắp tới thì thật khó nói trước.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Một viên bảo châu nhỏ xíu như vậy có gì mà quý giá ghê gớm như vậy? Thiên Long tự truy tìm tông tích người trộm thần châu, nếu như trước đây mà ám sát như vậy thì đó là tự tìm vào chỗ diệt vong.

Lão hòa thượng lại nói:

- Công tử đâu biết chuyện trên giang hồ, cho dù chỉ là một chuyện cực kỳ nhỏ nhặt, một khi đã vướng vào vòng ân oán thì sẽ phiền lụy không dứt được, cứ như về chuyện nhỏ nhặt này xem ra liên lụy đến không ít người, võ lâm sẽ xảy ra một trận huyết sát khủng khiếp.

Kim Phi Hùng biết những lời lão nói ra đều là thực tình, nên âm thầm cất tiếng thở dài, chàng chỉ vì nhất thời đa sự dính vào vụ công án này, cho dù bây giờ có giải thích cũng vô ích, đành phải tùy cơ ứng biến mà thôi.

Lúc này tăng nhân trong chùa đã dậy tụng kinh sớm, chàng không tiện lưu lại bèn cáo từ lão hòa thượng, tung mình nhảy ra bức tường phía sau, thuận theo quan lộ đi vào trong thành.

Kim Phi Hùng đi ra khỏi Bích Vân thiền tự, cất bước lao nhanh vào trong thành Kim Lăng, chàng tạm thời gạt bỏ lời cảnh cáo của lão hòa thượng qua một bên, tuy biết rằng chuyến đi này sẽ gặp phiền phức, song chàng cũng chẳng hề để tâm giới bị. Chàng chỉ mong sớm được gặp lại muội muội của mình, chàng chịu đựng sâu khổ vì bao năm không tìm thấy nàng, nay đã gặp lại chàng rất muốn biết mấy năm qua nàng sinh sống ra sao, chàng hy vọng nhờ muội muội mà chàng biết được manh mối của kẻ đã ra tay sát hại song thân mình.

Kim Phi Hùng cũng biết rõ muội muội tài trí lanh lợi hơn chàng, chỉ cần nhìn thuật khinh công của nàng cũng đủ biết võ công đã được danh sư truyền dạy. Trong tương lai huynh muội liên kết tung hoành giang hồ, nhất định sẽ tìm ra kẻ thù để trả mối uất hận suốt mười năm canh cánh bên lòng.

Bước trên đường mà lòng chàng nặng nề, đầu cúi xuống, chân bước nhanh tựa như lướt đi trên mặt đất, không hề biết rằng trong thành Kim Lăng lúc này phong ba bão táp sắp nổi lên, bao nhiêu hào kiệt, cường đạo khắp các lộ đều đã ở trong bức thành đá.

Trận phong ba này chẳng những là vì trấn sơn chi bảo của Thiên Long tự bị thất lạc, mà còn vì phái Võ Đang muốn báo thù cho Quyền kiếm song tuyệt.

Hơn nữa còn có một chuyện khiến cho giang hồ chấn động vừa được truyền bá ra bên ngoài, võ lâm cũng phải kinh sợ.

Bích Vân thiền tự cách thành Kim Lăng không quá mười dặm đường, chỉ mất khắc sau chàng đã bước chân vào trong thành, điều đầu tiên là chàng tìm đến Túy Nguyệt lầu.

Nơi đây có qui mô rộng lớn, nó là một tửu lầu cực kỳ nổi tiếng nơi thành Kim Lăng, tọa lạc gần ngay nơi thị trấn, việc thương mại cực kỳ phồn thịnh.

Khi chàng vừa bước vào cửa tửu lầu, gặp lúc quá sớm, tửu lầu vừa mới mở cửa, phía trong còn hết sức lộn xộn, ngay cả bếp lửa cũng chưa kịp nhóm lên.

Một gã hầu bàn bước tới nở nụ cười cầu tài, bảo chàng:

- Kính chào khách quan, bây

thiếu trang 43- 46

phù hợp với hoàn cảnh, thay đổi trang phục đến đây.

Ngân Thi khẽ liếc mắt ra bên ngoài, rồi thấp giọng bảo:

- Có vài kẻ ở bên ngoài có ý không tốt.

Kim Phi Hùng cười lớn:

- Chuyện này ngu huynh đã gặp quá nhiều rồi, chẳng có gì lạ cả.

Bỗng nhiên hai tiếng ho khan từ ngoài cửa vọng vào, phía ngoài cửa có hai người xuất hiện, một người mặt bụi tai to, tuổi trạc lục tuần, còn người kia là một thư sinh trung niên, tay cầm quạt giấy, phục sức theo lối văn nhân, nét mặt cực kỳ giảo hoạt.

Lão già tuổi trạc lục tuần chột ôm quyền thi lễ:

- Huynh đệ Cố Dương Võ là tiêu đầu của Kim Sư tiêu cực nơi thành Bắc Kinh xin chào công tử.

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Hóa ra là Cố đại tiêu đầu, tôn giá kiếm ta có việc gì ?

Cố Dương Võ khẽ ho lên hai tiếng, rồi chậm rãi lên tiếng:

- Tiểu tử nhỏ tuổi không biết gì, nên đã mạo phạm đến tôn giá, huynh đệ tại hạ đến đây mong được chuộc tội.

Kim Phi Hùng cười lớn:

- Hay lắm, hay lắm! Song lệnh lang cũng là kẻ không đến nỗi nào, huynh đệ không nên quá khách khí như vậy, đừng lo, ta đã thả hãn về kinh thành rồi.

Điều này quả nhiên Cố Dương Võ không nghĩ tới:

- Huynh đệ đi đến đây chưa hề gặp hài tử, lời tôn giá nói thực chứ ?

Kim Phi Hùng nghiêm mặt:

- Tại hạ không hề có ý lừa dối người đâu.

Cố Dương Võ bình sinh chỉ có một đứa con trai độc nhất, nên vừa nghe xảy ra sự biến ở Kim Lăng, lão đã không ngại đường xa, lập tức đi tới Kim Lăng trong ngày, vừa chột nghe tin Quyền kiếm song tuyệt bị giết chết, Cố Tử Kỳ bị bắt còn người trong tiêu

cực bị ám toán, trong lòng lão như lửa đốt. Lúc này lão cố nén cơn kích động, lên tiếng hỏi tiếp:

- Như vậy có nghĩa là hài tử của tại hạ đã trở về kinh thành rồi sao ?

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Tin hay không là tùy người, tại hạ không có gì ân oán với y nữa.

Cố Dương Võ bật ra tiếng thở dài:

- Chỉ tiếc rằng huynh đệ nhất thời ngu muội, đi nhận chuyển bảo tiêu nguy hiểm này, về sau mới biết bảo vật áp tải là Mật Đà Thần Châu của Thiên Long tự, mà tiểu tử lại không biết trời cao đất dày.

Đoạn lão lại buông tiếng thở dài:

- Quyền kiếm song tuyệt Tăng Vân Hạc hiện tại là môn hạ của phái Võ Đang, bây giờ vì chuyện này mà mất mạng, huynh đệ đây thật không biết phải ăn nói với trưởng giáo phái Võ Đang ra sao.

Mặt Cố Dương Võ cực kỳ ảm đạm, song hai mắt dăm dăm ngó Kim Phi Hùng.

Kim Phi Hùng ngược mặt nhìn lên, giọng cười chàng âm trầm:

- Cái này do tôn giá không thấy rõ sự việc đó thôi, tự chuốc lấy ưu phiền vào người. Cứ như lão thần thâu Hàn Không Không ở trên giang hồ là đồ xảo trá, nếu như hần không sợ phiền lụy thì sao lại đến nhờ Kim Sư tiêu cực, đáng tức cười là tôn giá vì tham món lợi lớn, nên đã khinh suất tiếp nhận chuyển bảo tiêu cực kỳ nguy hiểm này, lại thêm những kẻ vô dụng như Quyền mao hổ Ngô Dũng, y chỉ biết dựa thế của Kim Sư tiêu cực gây ra lăm việc bại hoại, bức hiếp lương dân, cho những kẻ như vậy đi bảo tiêu thì làm sao mà thành công cho được ?

Cố Dương Võ gật đầu:

- Thật chí lý, song huynh đệ hối hận thì đã không còn kịp nữa rồi.

Kim Phi Hùng lại cất tiếng:

- Ta không hề có chủ tâm giết chết Quyền kiếm song tuyệt, chỉ vì y đã bức bách ta thái quá mà thôi.

Cố Dương Võ khẽ gật:

- Tất cả đều do tiểu tử có điều không phải, đã mạo muội làm điều không nên làm, song nơi đó quá hỗn tạp, còn xảy ra chuyện hiểu lầm là vì tiểu tử nên Tăng hiền đệ mới xuất đầu lộ diện.

Kim Phi Hùng hừ lên một tiếng:

- Tại hạ ban đầu không biết tiêu cục của tôn giá bảo tiêu vật gì, mà do hai tên bại hoại trên giang hồ là Kim đầu đà Lưu Hành và Táng môn thần Đặng Thông bức bách lệnh lang đến lấy thần châu trong tay tại hạ, lúc đó tại hạ mới ra tay trừng phạt bọn chúng.

Cố Dương Võ hấp tấp hỏi:

- Thần châu không ở trong người tiểu tử hay sao ?

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Tại hạ không biết Mật Đà Thần Châu có trong mình lệnh lang hay không, nhưng mà lúc đó nếu không lưu giữ lệnh lang lại thì Táng môn thần sẽ chẳng chịu tha cho lệnh lang đâu.

Văn nhân trung niên đi cùng với Cố Dương Võ chột chen ngang vào câu chuyện:

- Miệng tôn giá nói là không có đoạt Mật Đà Thần Châu, nhưng thân hình tôn giá có ánh bảo khí của thần châu, thử hỏi ánh châu quang đó từ đâu mà có ?

Ánh mắt của Kim Phi Hùng chiếu ra sát khí nhìn thẳng vào người văn nhân vừa lên tiếng:

- Người là cái đồ quái quỷ gì vậy? Dám mở miệng nói láo trước mặt ta.

Văn nhân nọ chạm phải tia mắt sắc như dao, trong lòng kinh hãi vô cùng, văn nhân này có ngoại hiệu là Đàm tiểu thư sinh, vẻ mặt y cực kỳ gian xảo, tuy không trực diện gây sự với chàng, nhưng cũng không chịu nhận lời quở trách của chàng, y bực dọc lên tiếng:

- Tiểu sinh đây có phải là kẻ nói láo hay không, điều đó thì tôn giá tự khắc hiểu.

Cố Dương Võ từ lúc khai trương Kim Sư tiêu cục đến nay, do lão xử sự vô cùng khéo léo, không hề để bụng chạm đến ai, song thực tình lão cũng có mấy thành công lực, nên việc làm ăn cực kỳ thuận buồm xuôi gió, không hề xảy ra tranh đấu với bất kỳ cao thủ võ lâm nào.

Chẳng ngờ chuyến bảo tiêu cho Hàn Không Không đã gây lên trận phong ba trong giang hồ võ lâm, điều thứ nhất là chạm vào Thiên Long tự.

Nên biết rằng Thiên Long tự là chủ lưu của phái Mật Tông nơi Tạng thổ, thế lực rất lớn, làm sao tiêu cực của lão có thể đương đầu nổi.

Thứ nữa là phái Võ Đang, phái Võ Đang là tinh hoa phát nguyên của kiếm phái Nam Tông, môn hạ của Võ Đang ở khắp thiên hạ. Quyền kiếm song tuyệt bị mất mạng vì chuyển bảo tiêu, nên lão cũng chẳng biết phải ăn nói với trưởng giáo của phái Võ Đang ra sao.

Tiếp nữa là Cố Tử Kỳ, con trai độc nhất của lão đã lọt vào tay Thanh Y Tu La, một ma đầu khét tiếng trên chốn giang hồ, nên trong lòng lão cực kỳ bối rối.

Lão chỉ sợ Đàm tiểu thư sinh nói lỡ lời, sẽ làm cho ma tôn nổi giận, nên vội vàng nói:

- Huynh đệ đã giao Mật Đà Thần Châu cho Quyền kiếm song tuyệt cất giữ, Kim đại hiệp không rõ có nghĩ tới chuyện này hay chăng ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng cười, chàng biết rõ tâm địa của Cố Dương Võ lúc này.

Cố Dương Võ vội vòng tay ôm quyền hỏi chàng:

- Chỗ này người đông không tiện nói chuyện riêng, phía ngoài thành có mấy vị bằng hữu đang đợi Kim đại hiệp, chẳng biết ý Kim đại hiệp thế nào ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Tại hạ thật không có giờ rảnh, nhưng nếu ta cáo từ không đi há làm cho các vị bằng hữu của lão thất vọng hay sao ?

Cố Dương Võ sợ chàng đổi ý không đi, vội nói:

- Kim đại hiệp à, ý của huynh đệ đây chẳng qua chỉ là mọi người gặp mặt đàm luận vài chuyện nhỏ mà thôi.

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Chuyện hiểu lầm này vĩnh viễn không cách nào giải thích rõ ràng minh bạch được, nhưng mà tại hạ đã đáp ứng giúp lệnh lang, nên tại hạ không thể mặc kệ mọi chuyện được.

Cố Dương Võ không hiểu ý chàng, lão nheo mắt hỏi lại:

- Tiểu tử chẳng hay đã có yêu cầu gì với Kim đại hiệp ?

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Y biết sau khi xảy ra cơ sự, danh tiếng của Kim Sư tiêu cực có lẽ sẽ bị tiêu tan trên giang hồ, nên mới yêu cầu tại hạ chu toàn...

Cố Dương Võ buông tiếng thở dài:

- Kim đại hiệp có nhân tâm quảng đại, huynh đệ đây thật muôn phần cảm kích.

Kim Phi Hùng lớn tiếng cười bảo:

- Tại hạ vẫn chỉ là một ma đầu hung sát trong lòng bằng hữu giang hồ, đâu dám nhận hai tiếng đại hiệp, nhưng đã nhúng tay vào chuyện này thì phải làm cho tới cùng.

Cố Dương Võ nghe chàng nói như vậy, cơ hồ như chàng đã phóng thích Cố Tử Kỳ, trong lòng chợt nhẹ hẫng đi, thầm kêu tiếng niệm Phật, đoạn bảo chàng:

- Huynh đệ sẽ dẫn đường cho Kim đại hiệp, chúng ta đi ngay bây giờ.

Kim Phi Hùng lập tức đứng dậy nói với Kim Ngân Thi:

- Nhị đệ hãy trở về, ngày mai chúng ta sẽ nói chuyện sau.

Kim Ngân Thi tuy nãy giờ không hề nói xen vào, nhưng biết Kim Phi Hùng đi chuyến này vô cùng nguy hiểm, thủ túc tình thâm, đâu chịu để cho chàng bước vào chốn hiểm nguy, nên nàng cương quyết bảo chàng:

- Hai chúng ta cùng đi với nhau vậy.

Kim Phi Hùng chợt cau mày:

- Chuyện này nhị đệ không nên xen vào làm chi.

Vẻ mặt Kim Ngân Thi không vui:

- Ca ca, nếu như đệ gặp chuyện phiền phức, ca ca có lo được cho đệ không?

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Kẻ nào cả gan dám đụng vào hiền đệ, ta sẽ lấy mạng kẻ đó ngay tức khắc.

Kim Ngân Thi tiếp lời:

- Phải đó, vậy nếu có kẻ dùng thủ đoạn đối phó với ca ca, đệ há có thể ngồi bên ngoài mà không can thiệp được ư?

Kim Phi Hùng không biết nói sao, đành phải gật đầu:

- Nếu nhị đệ đã nhất quyết thì hai ta cùng đi vậy.

Cố Dương Võ đã đứng lên tính xong tiền từ lâu, thế là bốn người cùng nhau rời khỏi Túy Nguyệt lâu, đi ra hướng ngoài thành.

Kim Phi Hùng vừa rời chỗ đi ra khỏi Túy Nguyệt lâu thì những nhân vật giang hồ trong đó cũng lũ lượt đứng dậy rời chỗ ngồi kéo theo sau, trong phút chốc Túy Nguyệt lâu đã trống trơn không còn một người khách nào cả.

Lại nói Cố Dương Võ dẫn Kim Phi Hùng đi ra ngoài thành, đến trước một khu mộ địa, đoạn dừng lại bảo:

- Nơi này rộng rãi không người, chúng ta có thể bàn chuyện ở đây.

Kim Phi Hùng đưa mắt nhìn quanh bốn bề một lượt, đoạn nói với lão:

- Người chẳng nói là đã hẹn vài bằng hữu đến đây đó sao ?

Cố Dương Võ thở dài:

- Chẳng giấu gì đại hiệp, bởi vì chuyện của Quyền kiếm song tuyệt mà Võ Đang đã phái mấy đạo hữu đến đây, bọn họ cầm đại hiệp đến tận cốt tủy, chỉ muốn phanh thây xẻ thịt đại hiệp mà thôi, lại thêm tăng nhân của Thiên Long tự cũng đều cho rằng đại hiệp là kẻ đã chiếm đoạt Mật Đà Thần Châu, nên...

Kim Phi Hùng liền cắt ngang lời lão:

- Chuyện này thì tại hạ đã biết. Lạt ma của Thiên Long tự cứ một mực nhất định tại hạ là kẻ đã đoạt lấy thần châu, thì cũng chẳng biết làm sao hơn.

Cố Dương Võ cố nén tiếng than thầm, gượng cười bảo:

- Kim Sư tiêu cục chẳng may đã dính vào chuyện rắc rối này, thật khiến lão khó xử vô cùng. Nếu quả là Mật Đà Thần Châu nằm trong tay Kim đại hiệp thì mong Kim đại hiệp giao hoàn nó lại cho lão, lão sẽ tuyệt đối không để cho Thiên Long tự biết được chuyện này.

Kim Phi Hùng cười vang:

- Nói đi nói lại, người vẫn hoài nghi tại hạ đã đoạt lấy thần châu hay sao ?

Cố Dương Võ buông tiếng thở dài:

- Người có lẽ tự mình không biết đó thôi, nhưng phàm là kẻ có chút ít nhãn quang đều có thể nhìn thấy trong mình đại hiệp đích thực là có bảo khí đằng vân tỏa ra.

Kim Ngân Thi nhện không được, vội nói chen vào:

- Cho dù trong mình ca ca ta đích thực là có bảo khí, có thể là một bảo vật khác không biết chừng ?

Kim Phi Hùng vội tiếp lời:

- Ngu huynh hành sự cốt chỉ cầu an tâm, không cầu người ta lượng giải, ta không muốn nhiều lời vô ích, bọn họ hiểu sao thì mặc kệ bọn họ, không cần giải thích.

Cố Dương Võ cố làm ra vẻ lúng túng khó xử:

- Các đạo hữu của phái Võ Đang đã nhìn thấy đại hiệp từ lâu, lão đây sợ hai bên xử sự thái quá mới dẫn Kim đại hiệp đến đây. Kim đại hiệp tốt nhất hãy nhân cơ hội này mà tạm thời lánh mặt đi.

Kim Phi Hùng cất tiếng cười lạnh:

- Cố tiêu đầu, người coi Kim mỗ là hạng người nào? Đừng nói là cái đám đạo sĩ xú uế đó, ngay cả thiên binh vạn mã Kim mỗ cũng không buồn để mắt đến.

Cố Dương Võ là kẻ đứng đầu một tiêu cục, đâu dám gây thù kết oán với nhiều nhân vật giang hồ, hơn nữa với cái loại nhân vật tàn độc như Thanh Y Tu La, lão đã âm thầm ước hẹn với phái Võ Đang, nhưng ngoài mặt cứ giả bộ làm người tốt để mong được thoát khỏi bàn tay độc ác của Thanh Y Tu La.

Kim Phi Hùng bản tính vốn cao ngạo, không thích lời thôi nhiều lời, tuy trong lòng có ý hoài nghi, song cũng thở dài, nói với lão:

- Chuyện này quả thật khiến huynh đệ cũng khó nghĩ.

Kim Ngân Thi hừ lên một tiếng:

- Người không cần phải giả trang nữa, người đã an bài thật quỷ quyệt, dám cùng với đám đạo sĩ hôi thối của phái Võ Đang chuẩn bị liên thủ để đối phó với ca ca của ta, nhưng chỉ vì con trai của người còn trong tay ca ca ta, nên người còn đang suy tính. Hừ! Hành động của người làm sao thoát khỏi mắt bản thiếu gia được.

Cố Dương Võ hấp tấp lên tiếng:

- Huynh đệ quả thật là có hảo ý, đại hiệp chớ nên hiểu lầm như vậy, mà làm cho tình bằng hữu của chúng ta mất đi, khó xử cho cả hai bên.

Sắc mặt Kim Phi Hùng lạnh như băng:

- Ta đã phóng thích lệnh lang rồi, còn việc Mật Đà Thần Châu tại hạ đã tự đảm trách, chừng đó đã khiến cho người vừa lòng chưa, ta khuyên người chớ nên lời thôi với ta nữa, nếu không khi ta nổi giận thì chớ trách ta tàn độc, hạ thủ vô tình.

Cố Dương Võ từ lâu đã nghe danh Thanh Y Tu La, thấy nét mặt chàng thoáng hiện vẻ không vui, trong lòng lão cực kỳ kinh hãi, liền kín đáo đưa mắt ngó ra sau, thấy không có kẻ nào đi theo mình, bất giác lão biến sắc, trông hết sức khó coi.

Kim Ngân Thi vốn tính vô cùng cẩn thận, lúc còn ở ngoài tửu lầu đã nhìn thấy khoảng hơn chục cao thủ đi theo phía sau mấy người, nhưng không biết tại sao cho đến lúc này vẫn không thấy bọn họ xuất hiện, nên biết đã có sự biến xảy ra, nên nàng lạnh lùng cười bảo:

- Cố tiêu đầu, người mời cao thủ đến giúp sức, tại sao đến giờ vẫn chưa tới, huynh đệ ta không có thời giờ mà đợi lâu được.

Cố Dương Võ lúng túng cười đáp:

- Thiếu hiệp chớ nên hiểu lầm như vậy, Kim đại hiệp là ân nhân của bản tiêu cục, huynh đệ đây đâu dám hồ đồ như vậy.

Kim Phi Hùng cất tiếng hừ lạnh:

- Kim mỗ đây ân oán phân minh, người không phạm đến ta, ta cũng chẳng động đến người. Nếu như người có dã tâm thì ở dưới hoàng tuyền sẽ có thêm mấy oan hồn nữa.

Đàm tiểu thư sinh nghe phẩy cây quạt giấy trong tay, đang định lên tiếng, thì Cố Dương Võ đã vội đưa mắt ra hiệu cho y, rồi lão vòng tay ôm quyền lên tiếng:

- Kim đại hiệp đã thi ân cho tiêu cục chúng tôi như thế, lão đây cực kỳ cảm kích, để tránh cho Kim đại hiệp khỏi hiểu lầm hảo ý của huynh đệ lão, lão xin tạm thời bãi biệt.

Nói xong lão lại cúi mình thi lễ, đoạn quay người bước đi. Kim Phi Hùng nhìn theo bóng hai người bước đi xa dần, chàng lạnh lùng cười lên một tiếng:

- Khá khen cho bọn chúng biết thân mà rút lui sớm.

Kim Ngân Thi chợt bước tới trước nắm lấy cánh tay chàng:

- Ca ca, làm sao mà quen biết với Bạch Lãnh Thu ?

Kim Phi Hùng nhẹ nhàng buông tiếng thở dài:

- Chỉ vì khuôn mặt nàng rất giống với muội muội, nên ta mới đến gặp nàng.

Kim Ngân Thi chợt thức ngộ:

- Lâu ngày rồi sinh tình, ca ca yêu nàng rồi phải không ?

Giọng Kim Phi Hùng hết sức cảm khái:

- Bạch Lãnh Thu không hề giống như hạng ca nữ tầm thường, nàng là ái nữ của Thiết diện ngự sử Bạch Tín, lại có võ công phi phàm, chỉ vì nóng lòng muốn báo thù cho thân phụ mà phải chịu hạ mình vào chốn phong trần.

Kim Ngân Thi gật gù:

- Như vậy chẳng trách nào...

Kim Phi Hùng liền ngắt lời nàng:

- Không, không phải. Tuy vậy nhưng ngu huynh không hề có ý muốn kết giao với nàng, ai ngờ vào đúng lúc khi huynh vừa bước lên trên thuyền thì gặp bọn người của Kim Sư tiêu cục lên thuyền gây náo, trong lúc nhất thời bèn ra tay can thiệp vào câu chuyện, không ngờ lại mang vào nhiều chuyện thị phi như vậy.

Kim Ngân Thi thở dài:

- Đây quả là chuyện không thể liệu trước được.

Kim Phi Hùng lại tiếp tục lên tiếng nói tiếp:

- Chuyện xảy ra càng bất ngờ hơn là chính vào lúc đó Bạch Lãnh Thu bị người của Trường Xuân đảo bắt cóc mang đi, lại công nhiên lưu lại mảnh giấy hẹn ngu huynh đến Trường Xuân đảo. Vì ngoài chuyện đi ra Trường Xuân đảo hội ước, thì chẳng còn cách nào khác.

Kim Ngân Thi nghe nhắc tới việc liên quan đến Trường Xuân đảo, người nàng bất giác run lên như bị điện giật, mặt nàng lộ vẻ hoảng sợ:

- Ca ca... phải đi đến Trường Xuân đảo phò ước thật sao ?

Kim Phi Hùng chán nản buông tiếng thở dài:

- Họ đã công khai ước hẹn, tự nhiên là ta phải đi thôi.

Đôi mắt Kim Ngân Thi đỏ hoe, ngấn lệ:

- Theo như muội muội biết, phàm đã là nam nhân mà đặt chân lên Trường Xuân đảo, không ai có thể toàn mạng trở về, ca ca mà đi nếu có mệnh hệ nào...

Nói đến đây, nàng nghẹn ngào bật khóc không thành tiếng.

Kim Phi Hùng bất giác thấy trong lòng xao động, thầm nghĩ:

“Hai huynh muội ta khổ luyện võ công để mong báo thù cho song thân, chuyến này nếu như mình rơi vào bẫy của Trường Xuân đảo thì làm sao còn mặt mũi nào mà nhìn song thân dưới hoàng tuyền.”

Kim Ngân Thi thấy chàng trầm ngâm không đáp, liền nói tiếp:

- Ca ca nếu như nhất định đi ra Trường Xuân đảo, thì cho tiểu muội cùng đi với.

Kim Phi Hùng đáp:

- Không được. Nơi đó là đất cực kỳ nguy hiểm, huynh sao có thể để cho muội lao vào hiểm địa được.

Kim Ngân Thi lẳng lặng than thầm:

- Gia môn gặp bất hạnh, phụ thân chết thảm, mẫu thân bị làm nhục, tình cảnh chúng ta cực kỳ thảm thương. Hôm nay huynh muội đoàn tụ, thì trước tiên phải nghĩ cách báo thù cho song thân, nhưng ca ca vì chuyện Bạch cô nương mà quyết đi ra Trường Xuân đảo, tiểu muội không tiện ngăn trở, nhưng hai ta sinh tử có nhau, tiểu muội đâu thể để cho ca ca một mình lao vào nơi hiểm địa ?

Nàng tuy không có ý ngăn trở chuyến đi Trường Xuân đảo, nhưng lại kín đáo khéo léo bảo rằng chuyện báo thù cho song thân thì cấp thiết hơn.

Kim Phi Hùng cực kỳ khó nghĩ, chàng im lặng trầm tư một hồi, đoạn cất tiếng bảo:

- Chuyện đó thì chẳng nên nhắc đến nữa, chúng ta chuyển sang việc khác thì có lẽ hay hơn.

Kim Ngân Thi gật đầu:

- Trước tiên chúng mình hãy đi vào trong thành kiếm một khách điểm làm chỗ nghỉ trọ đã, tiểu muội còn rất nhiều việc muốn bàn luận với ca ca.

Kim Phi Hùng chợt bước tới hỏi:

- Muội muội, võ công của muội ai truyền thụ ?

Kim Ngân Thi đáp:

- Sư phụ của tiểu muội là người phương ngoại, từ trước đến giờ người không nhắc đến sư môn.

Kim Phi Hùng hỏi tiếp:

- Có phải là một lão sư thái không, người ấy cư ngụ ở đâu ?

Kim Ngân Thi liền đáp:

- Sư phụ tiểu muội không hề nói ra điều đó, cũng không cho phép tiểu muội nói cho bất kỳ ai về nơi ở của mình.

Kim Phi Hùng buồn bã thở dài:

- Xem ra người này cũng có điều hết sức thương tâm.

Kim Ngân Thi gật đầu:

- Đúng vậy. Sư phụ bình thường vô cùng ít nói, e rằng thân thế của người không phải tầm thường.

Kim Phi Hùng lại hỏi:

- Vị sư thái đó có thường xuất hiện trên giang hồ không ?

Kim Ngân Thi trầm giọng:

- Người hầu như chẳng bao giờ bước ra khỏi cửa.

Kim Phi Hùng hết sức thất vọng, bất giác thở dài:

- Song thân chẳng may bị người hãm hại, chúng ta thì còn quá nhỏ, ngu huynh chợt nghĩ biết đâu sư phụ của muội muội có thể biết được chút manh mối, chẳng ngờ người cũng giống hệt như chúng ta.

Kim Ngân Thi bảo chàng:

- Chuyện này thì tiểu muội có hỏi qua sư phụ, cứ theo người kể lại, lúc song thân chúng ta ngộ nạn, người tình cờ phát hiện ra sự việc nên không để gì mà tìm ra manh mối, hướng chỉ sự việc đó xảy ra lâu rồi, dấu tích khó mà tra xét.

Kim Phi Hùng trầm ngâm giây lát, chợt bảo:

- Thiên hạ chẳng có việc chi khó, chỉ sợ lòng người mà thôi. Chúng ta hãy từ từ mà tra xét, rồi sẽ có ngày tìm ra sát nhân.

Kim Ngân Thi vội nói:

- Nếu như tra xét một cách mù quáng thật chẳng đi đến đâu, chúng mình hãy đến tìm các bằng hữu lúc gia phụ chúng ta còn sống, như vậy thì sẽ dễ dàng hơn.

Kim Phi Hùng chợt tỉnh ngộ, chàng mừng rỡ đáp:

- Chính phải, ngoài bằng hữu của phụ thân chúng ta, còn có bằng hữu của sư phụ cũng có thể đến thăm hỏi tin tức, như thế thì còn dễ dàng hơn bội phần.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, phút chốc đã vào trong thành. Kim Ngân Thi bỗng dừng lại bảo chàng:

- Ca ca, chúng ta phải kiếm một khách điểm nào đó, rồi xem thử bằng hữu của phụ thân mình cách xa hay gần mà lần lượt đến thăm từng người một.

Kim Phi Hùng khẽ gật đầu, thấy một khách điểm có tên là Cao Bảo, hai người cùng vào thuê phòng, gian phòng cực kỳ sạch sẽ thoáng mát.

Kim Phi Hùng gây ra nhiều mối thù oán trên giang hồ, nên có kinh nghiệm giang hồ, đến đâu chàng cũng phòng bị người khác âm thầm ám toán mình.

Lúc này tiểu nhị đã bưng vào phòng hai người một bình trà thơm, đoạn rót ra hai chén đặt trước mặt hai người.

Kim Phi Hùng nhấp một ngụm trà rồi lên tiếng khen ngợi:

- Trà của khách điểm này hương vị thật tuyệt vời.

Tiểu nhị cười đáp:

- Công tử thật là người biết thưởng thức, đây là loại trà đặc biệt của bản điểm gọi là Vũ tiên trà.

Kim Phi Hùng tuy miệng nói với gã, song mắt chàng đảo nhanh một lượt quanh nội viện, chợt thấy phía Đông Khoa viện màn trúc phủ kín, dường như có người ở đó, vội hỏi tiểu nhị:

- Ở phía đó có khách nhân nào cư ngụ vậy ?

Tiểu nhị nhìn theo hướng tay chàng chỉ, đột nhiên hạ thấp giọng đáp:

- Đó là một vị công tử vùng quan ngoại tới, tính tình nóng như lửa, tiểu nhân đoán chắc người đó là vương tôn công tử Minh Kỳ gì gì đó.

Kim Phi Hùng thoáng động lòng, hỏi gã:

- Hắn đến khách điểm này được bao lâu rồi ?

Tiểu nhị liền đáp:

- Vào khoảng đầu tháng trước, y vào quây đặt mười lạng vàng lên trên đó, không biết là y ở lại đây bao lâu ?

Kim Phi Hùng lại hỏi:

- Chỉ có một mình hắn thôi sao ?

Tiểu nhị gật đầu:

- Chỉ có một mình y, nhưng mà có lúc lại có người từ trong phòng đột ngột bước ra, chúng tôi cũng không dám hỏi.

Kim Phi Hùng khẽ gật gù:

- Có lẽ lúc khách nhân vào phòng người không để ý nhìn kỹ cho nên mới lấy làm kinh ngạc chứ gì ?

Tiểu nhị đáp ngay:

- Công tử nói thật chí lý.

Rồi hắn lập tức bước ra khỏi phòng.

Kim Phi Hùng trầm ngâm một lát rồi hạ giọng bảo Kim Ngân Thi:

- Người ở Đông Khoa viện có điểm kỳ quái, từ nay về sau chúng ta phải lưu ý đến hắn.

Kim Ngân Thi lên tiếng:

- Chúng ta đâu có thì giờ mà chen vào việc thiên hạ, ca ca thử nhớ lại xem có vị bằng hữu nào của thân phụ chúng ta còn sống ?

Kim Phi Hùng nghĩ một hồi, đột nhiên vỗ tay reo lên:

- Ta nhớ ra rồi, ở Thái Cực môn có một vị ngoại hiệu là Âm dương thủ Vương Thiên Trạch là bằng hữu của thân phụ chúng ta, hiện nay lão đang ở Kim Lăng.

Kim Ngân Thi vui mừng ra mặt:

- Việc không nên chậm trễ, chúng ta cùng đi hỏi thăm ông ta.

Kim Phi Hùng đứng dậy bảo:

- Chúng ta hãy hỏi thăm tiểu nhị trước đã, có thế mới có thể biết được lão ta cư ngụ ở đâu chứ ?

Hai người đi đến trước quầy hỏi thăm mới biết Âm dương thủ Vương Thiên Trạch là một nhân vật cực kỳ nổi tiếng ở Kim Lăng, ngay cả một đứa bé lên ba cũng biết lão ở đâu.

Kim Ngân Thi vốn tính nóng nảy, vội lấy ra một đĩnh bạc nhờ tiểu nhị đi thuê một chiếc xe. Chỉ một lát sau tiểu nhị đã thuê cho hai người một chiếc xe ngựa cực kỳ sang trọng, gã đánh xe là một tráng niên lực lưỡng.

Kim Ngân Thi hấp tấp phóng lên xe, rồi dặn dò người đánh:

- Cho xe đến ngõ hẻm Ô Y.

Người đánh xe thấy phía sau lưng nàng có đeo bảo kiếm biết đây là người trong giới võ lâm, vội hỏi:

- Phải chăng nhị vị đến thăm Âm dương thủ Vương lão gia ?

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Đúng đó, chính là nơi người vừa nói.

Người phu xe không hỏi gì thêm nữa, vội quất roi:

- Vút...

Chiếc xe thình lình chồm lên lao vút đi như tên bắn về phía trước.

Vương Thiên Trạch cư ngụ trong ngõ hẻm Ô Y, đó là một tòa nhà lớn cửa vòm cong hình chữ bát, khí thế vững chắc, được xây một cách công phu vô cùng.

Kim Phi Hùng nhảy vội xuống xe, vừa gõ cửa hai tiếng thì cánh cửa đã lập tức mở ra, tiếp đó có một vị trang khách vận áo xanh đi ra, đưa mắt dò xét nhìn chàng, đoạn lạnh lùng hỏi:

- Người kiếm ai ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Phiền người thông báo giùm có huynh đệ Kim Phi Hùng và Kim Ngân Thi người Hà Bắc đến mong được gặp.

Trang khách lắc đầu:

- Nếu như ngày thường thì ta có thể thông báo, nhưng mấy hôm nay thì không được.

Kim Phi Hùng thoáng chau đôi mày kiếm, mắt chiếu ra tia tinh quang, giọng chàng lạnh lùng:

- Tại sao không được ?

Vương Thiên Trạch là bậc kỳ túc của Thái Cực môn, trang khách của lão đều có chút ít võ công. Những người ngày thường hay lui tới đây đều là các nhân vật thành danh trên giang hồ, đâu hề tiếp bậc hậu sinh tiểu bối như hai người, nên bất giác y cười lạnh:

- Ta bảo không được là không được mà, người còn định lôi thôi hả ?

Kim Phi Hùng cảm thấy cực kỳ phần nộ, đang tính bước lên trước giơ tay định tát cho y hai cái.

Kim Ngân Thi vội kéo tay chàng lại:

- Cái đồ hạ lưu này không biết điều, ca ca đừng chấp hấn làm gì !

Kim Phi Hùng cố dần cơn giận xuống, chàng bực tức hừ lên một tiếng, rồi bảo:

- Cái giống tiểu nhân luôn cậy thế làm bậy, sẽ có lúc ta cho hấn biết tay.

Tên trang khách đó cũng biết sợ, không dám đáp lại tiếng nào, vội vàng đóng sầm cửa lại:

- Âm...

Kim Phi Hùng tức giận co chân định đá vào cánh cửa thì Kim Ngân Thi đã lên tiếng khuyên chàng:

- Ca ca nhẫn nại một chút không được sao, chúng ta phá cửa xông vào thật chẳng còn mặt mũi nào mà gặp Vương bá bá cả.

Kim Phi Hùng chợt hỏi:

- Chẳng lẽ chúng ta đã đến lại không vào được sao ?

Kim Ngân Thi cười đáp:

- Mấy bức tường này làm sao có thể ngăn nổi chúng ta, dứt khoát là không cần thông báo, vượt tường đi vào cho dù Vương bá bá không vui, chúng ta cũng có cách nói.

Kim Phi Hùng liền bảo:

- Vậy thì chúng ta cứ theo đó mà làm.

Nói rồi thân hình chàng lắc nhẹ, chớp mắt đã bay vọt qua bức tường vào bên trong.

Kim Ngân Thi cũng tung mình như một làn khói mỏng nhẹ nhàng bay vào trong sân.

Hai người tuy thi triển khinh công giữa ban ngày, song do thân pháp quá ảo diệu, lại cực kỳ nhanh lẹ nên không ai nhìn thấy.

Kim Phi Hùng sau khi phóng mình vào được trong tòa nhà, chàng liếc mắt ngó quanh tứ phía, đoạn đi về phía đại sảnh.

Khi chàng vừa đặt chân lên bậc tam cấp trước đại sảnh đã thấy tên trang khách từ cửa tiền môn đuổi theo sau chàng, y lớn tiếng quát:

- Các người là thứ cuồng đồ từ phương nào đến, dám cả gan không thông báo trước mà tự tiện xông vào tư gia bản môn ?

Kim Phi Hùng và Kim Ngân Thi cố ý như không nghe, vẫn thản nhiên bước vào đại sảnh.

Do tên trang khách la hét ầm ĩ, khiến cho mấy người từ phía trong chạy ra, trong số này có một võ sĩ tuổi trạc tam tuần, nét mặt trầm trọng thoáng đưa mắt dò xét hai người đoạn lên tiếng hỏi:

- Nhị vị từ đâu đến, xin hãy nói rõ lý do ?

Kim Ngân Thi đáp:

- Chúng ta họ Kim, từ Hà Bắc đến, muốn bái kiến Vương bá bá.

Nét mặt tên võ sĩ chợt có vẻ bớt trầm trọng hơn lúc đầu:

- Hai vị có mang danh thiếp lại đây không ?

Kim Ngân Thi đáp:

- Vương bá bá là bằng hữu của tiên phụ, mong đại ca hãy nói lại, người tất sẽ biết chúng ta.

Giọng võ sĩ vẫn còn bán tín bán nghi:

- Nếu đã như thế, xin hai vị ngồi đây đợi một chút, huynh đệ đây sẽ vào bẩm báo với gia sư.

Nói rồi y biến mất vào trong gian hậu thất.

Khuôn mặt Kim Phi Hùng đã trở lại vẻ lạnh lùng như trước, ngồi yên trên ghế, chàng lặng im không thốt nên một lời.

Không bao lâu sau có tiếng bước chân từ phía sau gian đại sảnh vọng đến, một lão già tuổi xấp xỉ lục tuần, khuôn mặt xanh xao gầy guộc, cao giọng nói:

- Lão hủ là Vương Thiên Trạch, nhị vị kiếm ta có chuyện chi ?

Kim Phi Hùng và Kim Ngân Thi đồng thời cúi mình thi lễ:

- Văn bối là Kim Phi Hùng và gia đệ Kim Ngân Thi đến bái kiến Vương bá bá.

Wương Thiên Trạch khoát tay nói:

- Nhị vị từ xa đến đây chắc cực khổ lắm! Nào mời ngồi.

Đợi cho hai người ngồi yên vị, Vương Thiên Trạch lại hỏi tiếp:

- Xin nhị vị thứ lỗi, lão hủ lâu quá nên cũng hay quên, chẳng hay lệnh tôn quý danh là chi ?

Kim Phi Hùng cung kính đáp:

- Tiên phụ ngoại hiệu là Kim Lang Kiếm, Kim Tùng là tên húy.

Vương Thiên Trạch ồ lên một tiếng:

- Thì ra là công tử của Kim Tùng bào huynh, các người đến Kim Lăng lâu chưa ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Có lẽ đã gần một tháng rồi.

Vương Thiên Trạch hỏi tiếp:

- Bây giờ hai người ở đâu? Đã đến Kim Lăng, sao không lại đây trú chân nghỉ lại.

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Văn bối hiện giờ ngụ lại ở khách điểm Cao Bảo, chỉ vì trong lòng còn mang nặng mối huyết thù chưa trả, sợ rằng đến đây sẽ gây thêm phiền phức cho bá phụ, cho nên mới không đến đây sớm để vấn an bá phụ.

Vương Thiên Trạch nghe chàng nói đến khách điểm Cao Bảo trong lòng bất giác chấn động, mặt chợt lộ vẻ kinh hoảng nhưng chỉ trong chớp mắt đã trấn tĩnh lại được, giọng lão chậm chạp hỏi:

- Hai vị xưng là tiên phụ, chẳng lẽ Kim huynh đã ra người thiên cổ hay sao ?

Kim Phi Hùng khẽ đáp:

- Mười năm trước đây, gia phụ đã bị chết thảm dưới tay kẻ gia thù.

Vương Thiên Trạch bật ra tiếng than:

- Lệnh tôn cả đời rất ít tranh đấu với người ta, tại sao lại có kẻ thù oán ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Lúc đó văn bối còn quá nhỏ, không biết tại sao họ lại đột ngột thiêu hủy nhà của mình.

Kim Ngân Thi vội tiếp lời chàng:

- Bá phụ giao du rộng rãi, có thể giúp văn bối tìm ra chút ít manh mối nào không ?

Vương Thiên Trạch lắc đầu:

- Lão hủ rất ít đi đến Bắc Kinh, cho nên không biết tình cảnh ra sao, hơn nữa trọng án không đầu mối này lão hủ thật không đủ sức giúp các vị.

Kim Ngân Thi lại nói:

- Văn bối chỉ muốn biết, tiên phụ lúc sanh tiền có gây thù kết oán với những người nào không ?

Vương Thiên Trạch trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Lệnh tôn có ngoại hiệu là Kim Lang Kiếm cho nên có thành tựu về mặt kiếm thuật, lệnh tôn đã thu tập các độc chiêu của kiếm pháp các phái trên giang hồ, lấy tâm huyết dày công khảo luyện, có lẽ trong lúc vô ý mà bị người ta đổ kỵ.

Kim Phi Hùng chợt nhớ đến tập bí quyết võ công và đoạn kiếm, nên chàng cảm thấy lời nói của Vương Thiên Trạch hết sức có lý nên gật đầu đáp:

- Lời bá phụ nói rất phải.

Vương Thiên Trạch lại nói tiếp:

- Đối phương đã có đủ sức sát hại lệnh tôn, chứng tỏ võ công của y cao hơn lệnh tôn, vậy y tất phải là người có danh vọng trong võ lâm.

Kim Ngân Thi chợt nói chen vào:

- Cứ theo suy luận, chúng ta sẽ có thể tìm ra một số nhân vật, sau đó tra xét chứng cứ, nếu như vậy thì chỉ trong một ngày là có thể truy tìm ra hung thủ.

Vương Thiên Trạch liếc nhìn Kim Ngân Thi, thấy nét anh tuấn có vẻ xinh tươi dễ thương, không giống như nam nhân, biết nàng là giả trang nhưng cũng không nói ra mọi chuyện.

- Lời hiền chí nói cũng rất có lý, nhưng lão hủ chỉ nói vậy thôi, vạn nhất do đó mà gây ra chuyện rắc rối, há chẳng phải là làm hại các người sao ?

Kim Ngân Thi chẳng hề tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Chúng ta âm thầm tra xét chứng cứ, làm sao có thể gây ra phiền phức được.

Vương Thiên Trạch hơi nghiêm nét mặt:

- Nếu cứ theo cái lối hai vị xâm nhập vào bản môn vừa rồi, thì điều đó rất dễ gây ra những hành động hiểu lầm. Đương nhiên lệnh tôn và lão hủ đây vốn là chỗ giao tình tri kỷ nên cũng có thể lượng thứ.

Nhắc đến chuyện lúc nãy, sắc mặt Kim Phi Hùng chợt hiện vẻ không vui, chàng lên tiếng:

- Chỉ vì bá phụ không phải là ngoại nhân, văn bối mới dám làm như thế.

Vương Thiên Trạch nói:

- Môn nhân cố nhiên có chỗ không phải, mà mấy ngày gần đây lão hủ đã dặn dò họ, bổn nhân không tiếp kiến ngoại khách.

Đoạn lão thở dài, lên tiếng nói tiếp:

- Hiền chí có biết mấy ngày gần đây trong thành Kim Lăng sắp sửa xảy ra một trận tai kiếp chấn động võ lâm không ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Văn bối có kiến thức rất hạn hẹp, nên không biết chuyện gì sắp xảy ra.

Vương Thiên Trạch cất tiếng:

- Nghe đồn rằng hai thế lực của Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc đã tái xâm nhập vào Trung Nguyên, đồng đạo võ lâm các phái hết sức kinh sợ. Lũ lượt phái người đến Kim Lăng thám sát để cùng thương lượng cách ứng phó.

Lão liếc nhìn Kim Phi Hùng đoạn nói tiếp:

- Lão hủ đây chỉ có hư danh mà thôi, mấy bữa trước người đến viếng thăm quá nhiều, chỉ sợ cây to gặp phải gió lớn, gây ra những phiền phức không đáng có, nên mới phân phó cho môn nhân, nếu không phải giao tình tri kỷ lâu năm thì nhất quyết không tiếp.

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Điều này thì cũng khó trách bá phụ được.

Vương Thiên Trạch lại thở dài:

- Ba mươi năm trước, người của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo chỉ lưu lại Trung Nguyên vài tháng mà tinh anh của võ lâm Trung Nguyên lúc đó đã chết hết quá nửa, chuyện này ba chục năm trước lại tái hiện trên giang hồ. Thật không biết kết cục sẽ ra sao ?

Kim Phi Hùng chợt hỏi:

- Tin tức này do đâu mà có ?

Vương Thiên Trạch đáp:

- Đầu tiên là từ phái Võ Đang, sau đó đến lượt các môn phái ở Giang Nam đều có người bị ngộ nạn.

Kim Phi Hùng trầm tư một lát, rồi bảo:

- Người của phái Võ Đang bị ám hại, phải chăng là Quyền kiếm song tuyệt ?

Vương Thiên Trạch đáp:

- Ngoài Tăng Vân Hạc ra, gần đây nhất còn có những nhân vật bị sát hại như Khai bị chưởng Hồ Chấn Viễn thuộc phái Hình Ý môn, Tiền Vi Thái của phái Tung Sơn, Tôn Trọng Nghiêu trong nhóm Vũ Hán tam tuyệt nhân, trước sau khoảng mười mấy cao thủ bị sát hại cùng một cách cực kỳ thâm hiểm.

Mới đầu Kim Phi Hùng cho rằng chuyện Quyền kiếm song tuyệt bị chàng giết chết truyền ra giang hồ mà thôi. Nào ngờ khi lão nói ra, chàng mới biết trong đó còn có nhiều cao thủ khác nữa nên chàng lại hỏi tiếp:

- Tại sao họ lại xác định những chuyện này đều do người của Thái Dương cốc gây ra ?

Vương Thiên Trạch buông tiếng thở dài:

- Võ công của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo lợi hại vô cùng. Khi xuất thủ là sát thương đối phương, võ công của người bình thường cứ theo năm tháng mà tăng tiến, năm tháng càng dài thì thành tựu võ công càng cao thâm, song võ công của hai nơi này lại hoàn toàn ngược lại, trái hẳn với lý lẽ thường tình mà không ai có thể giải thích được.

Kim Phi Hùng bất giác cũng bật ra tiếng thở dài, đứng dậy nói:

- Văn bối đến thăm bá phụ chỉ là để hỏi về tung tích của kẻ đã sát hại tiên phụ, nay bá phụ không biết, văn bối xin cáo từ.

Vương Thiên Trạch vội đáp:

- Lúc này nhiều chuyện dồn dập phát sinh, lão hủ không lưu giữ các người được, nhưng sau này hai vị hãy đến đây chơi thường xuyên nhé.

Chính ngay lúc đó, võ sĩ tuổi trạc tam tuần đứng canh giữ nơi cửa thiền môn hấp tấp chạy vào tựa như có điều chi cấp bách cần bẩm báo.

Vương Thiên Trạch chỉ vào võ sĩ giới thiệu với Kim Phi Hùng:

- Đây là Ung Hòa, đồ đệ của lão hủ, sau này các người sẽ thân cận với y.

Kim Phi Hùng và Kim Ngân Thi cùng nghiêng mình thi lễ:

- Tương kiến Ung đại ca.

Ung Hòa cũng chấp tay đáp lễ:

- Nhị vị miễn lễ, vừa rồi bản nhân thiệt là đắc tội.

Vương Thiên Trạch đưa mắt nhìn Ung Hòa:

- Có chuyện gì nguy cấp vậy ?

Ung Hòa khẽ gật đầu:

- Có chuyện gấp, đồ nhi cần bẩm báo với sư phụ.

Vương Thiên Trạch thấy nét mặt của hấn lộ vẻ kinh dị, biết là có chuyện nên vội cùng đi ra phía sau bức bình phong theo Ung Hòa, hai người đi ra ước chừng thời gian cạn một chén trà thì Vương Thiên Trạch đã trở lại vào trong đại sảnh, lão hân hoan cười bảo:

- Lão hủ đã sai người chuẩn bị cơm rượu, mời nhị vị hiền chí dùng cơm rồi hãy đi.

Kim Phi Hùng đáp:

- Bá phụ quá bận rộn, văn bối đâu dám làm phiền người.

Vương Thiên Trạch cười ha hả:

- Cho dù có bận đến đâu chẳng nữa thì hiền chí cũng phải lưu lại dùng cơm một chút.

Đối phương là bậc phụ chấp, làm cho Kim Phi Hùng không tiện chối từ, đành phải ngồi xuống trở lại.

Kim Ngân Thi vốn là người có tính cực kỳ cẩn thận, cảm thấy lúc hai người lên tiếng cáo từ Vương Thiên Trạch không hề có ý lưu khách, bây giờ lại mời hai người lưu lại, trong đây tất phải có nguyên nhân, nên càng âm thầm lưu tâm cảnh giới phòng bị mọi chuyện bất trắc có thể xảy ra.

Vương Thiên Trạch đợi cho hai người ngồi xuống, rồi mới cất tiếng hỏi:

- Nghe nói gần đây trên giang hồ có một cao thủ cực kỳ trẻ tuổi xuất hiện, ngoại hiệu là Thanh Y Tu La, xuất thủ hết sức tàn độc, võ công thập phần quái dị, điều này quả thật có điểm khác thường, khiến cho người ta hoài nghi y là người của Thái Dương cốc.

Kim Phi Hùng liền đáp:

- Chuyện này vẫn bối chưa biết.

Vương Thiên Trạch lại nói:

- Nghe nói người này hiện giờ ở Kim Lăng, nếu như sau này hiền chí có gặp y thì hãy nên cẩn thận.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Chỉ là truyền ngôn mà thôi, thật chẳng đáng tin, vẫn bối lại cho rằng y không phải là hạng người cùng hung cực ác.

Vương Thiên Trạch lạnh lùng cất tiếng hừ mà không nói tiếng nào.

Lúc này Ung Hòa đã chỉ huy trang khách bày tiệc rượu hết sức thịnh soạn lên bàn, Vương Thiên Trạch vui vẻ mời hai người ngồi vào làm khách nhân. Tiếp đó, Ung Hòa lập tức đặt chén rượu trước mặt hai người đoan rót rượu đầy chén.

Vương Thiên Trạch nâng ly rượu lên, rồi bảo:

- Hai vị hiền chí từ phương xa lại đây, chúng ta hãy cùng cạn chén.

Kim Ngân Thi lắc đầu:

- Vẫn bối trước nay chưa hề biết uống rượu.

Vương Thiên Trạch lớn tiếng cười nói:

- Phàm người đã ngang dọc trên giang hồ, đâu có chuyện gì là không tỏ, nếu quả thật hiền chí không biết uống rượu, lão hủ cũng không ép, nhưng nên cạn một chén thôi mà.

Kim Phi Hùng vốn tính tình hào phóng, thấy lão nói như thế liền nâng chén rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Kim Ngân Thi thấy ca ca mình đã uống như vậy, cũng miễn cưỡng cạn luôn nửa chén.

Ung Hòa lập tức lại rót đầy chén của hai người. Vương Thiên Trạch quả nhiên không ép hai người uống thêm nữa, lão cầm đũa lên mời:

- Nhị vị đã không uống rượu thì hãy ăn thêm một vài món ăn nữa.

Kim Phi Hùng cười bảo:

- Điều này thì bá phụ khỏi phải lo lắng, văn bối bảo đảm rằng thức ăn trên bàn sẽ hết sạch trong chốc lát.

Vương Thiên Trạch cười lớn:

- Thế mới là bản sắc anh hùng chứ !

Đột nhiên Kim Ngân Thi buông rơi đĩa xuống, giơ tay ôm đầu, chau mày nói:

- Sao đầu ta lại nặng như vậy.

Kim Phi Hùng xao động tâm can, hai mắt chiếu ra tinh quang lạnh lẽo, chàng đưa mắt ngó Vương Thiên Trạch, bất ngờ Kim Ngân Thi đã gục đầu xuống bàn, thân hình bất động.

Kim Phi Hùng đứng phắt dậy, chột hai chân chàng mềm nhũn, ngã gục xuống đất.

Ung Hòa đưa mắt nhìn Vương Thiên Trạch:

- Sư phụ, bây giờ ta tính sao với họ đây ?

Vương Thiên Trạch buông tiếng thở dài:

- Chuyện này thực chỉ vì bất đắc dĩ mà thôi, người đi thông báo cho trưởng giáo Võ Đang, người thì có thể giao cho lão, song chỉ nên phế bỏ võ công y thôi, chớ nên để cho dòng dõi của cố nhân phải tuyệt tự.

Ung Hòa cúi mình đáp:

- Đệ tử đã rõ ý của sư phụ.

Vương Thiên Trạch bảo hấn:

- Bọn họ ít nhất cũng phải hai giờ sau mới có thể tỉnh lại được, người hãy đi đi.

Ung Hòa ứng tiếng, đoạn quay người chạy như bay ra phía ngoài đại sảnh.

Vương Thiên Trạch trong lòng tựa như có gì đè nặng, nét mặt lão dăm chiêu đi đi lại lại trong gian đại sảnh, miệng cứ lẩm bẩm một mình:

- Vương Thiên Trạch à! Người dùng thủ đoạn đê tiện để ám hại hậu sinh văn bối, thật không đáng mặt anh hùng! Không, không thể làm như thế được.

Đột nhiên lão dừng bước, cầm bình trà trên bàn lên, đang định dội lên trên người Kim Phi Hùng, song lão chợt dừng lại:

- Khoan đã, Thanh Y Tu La nổi tiếng là tay tàn độc hiểm ác trên giang hồ, nếu như mình tha cho y, sau này càng thêm phiền phức, ôi...

Lão do dự hồi lâu mà vẫn không biết làm gì, bèn thở dài một tiếng bước đến ngồi phịch xuống ghế, mắt ngơ ngẩn ngó đăm chiêu lên trần nhà.

Thình lình từ phía sau truyền đến thanh âm lạnh như giá băng:

- Thì ra người cũng còn có một chút lương tâm, nếu không thì người đã bị thiệt mạng từ lâu rồi.

o O o

Hồi 8

Bách Kiếm Minh

Vương Thiên Trạch hết sức kinh ngạc, lão hầu như bật dậy khỏi ghế, thấy khuôn mặt lạnh lùng của Kim Phi Hùng đang chú mục nhìn lão, trong lòng lão bất giác càng kinh hãi hơn.

Kim Phi Hùng rót một chén trà đưa lên mặt Kim Ngân Thi, đoạn chàng cất tiếng nói với lão:

- Cái giống mê được Hạ ngũ mê này làm sao có thể hại được ta, người quá xem thường Thanh Y Tu La này.

Vương Thiên Trạch vừa kinh ngạc vừa hối hận, lặng im không thốt nên lời.

Kim Phi Hùng lại nói:

- Tiên phụ với người giao tình không hẹp hòi gì, không ngờ người lại bán đứng hậu duệ của cố nhân như vậy, âm thầm cấu kết với phái Võ Đang, không biết đám đạo sĩ của Võ Đang đã đối xử với người tốt ra sao mà người can tâm làm như thế hả ?

Vương Thiên Trạch buồn bã thở dài, đoạn chậm chạp bảo:

- Lão hủ chẳng qua chỉ là bất đắc dĩ mới làm như vậy.

Lúc này Kim Phi Hùng nét mặt vẫn còn vẻ ngậy đại, chàng hừ lạnh:

- Chẳng lẽ bọn đạo sĩ phái Võ Đang ức hiếp lão sao ?

Vương Thiên Trạch lắc đầu:

- Lão hủ nhất thời vì niệm tình riêng mà tạo ra sai lầm. Lúc này hối hận đã trễ, hiền chí không nên hối nhiều nữa.

Kim Ngân Thi lúc này đã hoàn toàn tỉnh táo, hiểu chuyện gì xảy ra, giọng nàng đột nhiên trở nên phần nộ:

- Tại sao lão lại dám làm như vậy ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng cười, quay lại nói với nàng:

- Nhị đệ, chúng ta đi thôi !

Kim Ngân Thi vẫn không chịu đi, nàng tức giận quát lớn:

- Khoan đã, ta hỏi người, chúng ta đã lấy lễ văn bối đến thăm người, cơ sao người lại đối xử với chúng ta bạc tình bạc nghĩa như vậy ?

Kim Phi Hùng lên tiếng thay lão:

- Chắc là trong đây có uẩn khúc, bất đắc dĩ lão phải làm thế, nhị đệ hà tất phải hỏi lão chi cho mệt.

Đoạn chàng kéo tay Kim Ngân Thi bước ra khỏi đại sảnh.

Vương Thiên Trạch quả thật như lời Kim Phi Hùng đã nói. Lão bất đắc dĩ phải làm điều này, nên khi thấy Kim Phi Hùng bước ra khỏi sảnh đường, lão không có ý ngăn trở, cứ để mặc cho hai người tự do bước ra.

Khi trở về khách điểm, Kim Ngân Thi vẫn còn cảm thấy tức giận, nàng bực bội nói với Kim Phi Hùng:

- Ca ca hôm nay tại sao lại bất ngờ trở nên hiền từ như vậy ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Dù sao thì chúng ta vẫn đâu có bị thiệt hại gì, thôi muội bỏ qua đi.

Kim Ngân Thi cười lạnh:

- Đợi đến lúc đó thì e rằng trễ rồi, còn gì để nói nữa.

Kim Phi Hùng nhẹ nhàng tiếng thở dài:

- Vương Thiên Trạch dù sao cũng là vị phụ chấp mà chúng ta đến thăm đầu tiên, sau này ta còn phải đến hỏi thăm nhiều người nữa, nếu như chúng ta giết lão thì tin tức này truyền ra giang hồ. Lúc đó ai còn dám tiếp chúng ta nữa. Lúc đó chúng ta hỏi thăm ai được nữa.

Kim Ngân Thi lúc này chợt hiểu ra:

- À, hóa ra là như thế !

Kim Phi Hùng lại nói tiếp:

- Bây giờ sự tình càng lúc càng phức tạp, giang hồ đã chuẩn bị nổi cơn phong ba ghê gớm. Chúng ta lưu lại Kim Lăng tất sẽ còn gây ra lăm phiền hà rắc rối.

Kim Ngân Thi hỏi:

- Ý của ca ca là muốn rời khỏi Kim Lăng ?

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Ngu huynh chẳng phải là kẻ nhất gan sợ hãi, mà là chúng ta cần phải tìm cách kiếm ra lão tặc gian ác đó, nếu như cứ để những chuyện rắc rối không liên

*** thiếu trang 107-114***

nhau, song phương đều cảm thấy chấn động, công tử áo gấm chợt cất tiếng hỏi:

- Người phải chăng là Thanh Y Tu La mà giang hồ thường hay truyền tụng ?

Thanh âm phát ra lạnh như băng giá, khiến cho người ta nghe thấy bất giác phải rùng mình khó chịu.

Kim Phi Hùng khẽ gật đầu:

- Không sai, người trên giang hồ đều gọi tại hạ như thế.

Công tử áo gấm lại nói:

- Nói như vậy, người cũng có thể gọi là người có danh tiếng đó chứ ?

Kim Phi Hùng lớn tiếng cười đáp:

- Chỉ có một chút tài mọn, tên hèn, dẫu xứng đáng gọi là người có danh tiếng.

Nét mặt công tử áo gấm thoáng nở nụ cười ngạo mạn, hơi gật gù rồi lên tiếng:

- Được lắm, bản công tử hi vọng được hội kiến với vài vị có danh tiếng như vậy.

Kim Phi Hùng chợt sa sầm nét mặt, giọng lạnh giá:

- Các hạ tôn danh quý tính là gì ?

Công tử áo gấm chậm rãi đáp:

- Bản công tử họ Cốc, tên Chi Dương.

Kim Phi Hùng lại hỏi:

- Các hạ cũng ngụ lại nơi bản điểm này ư ?

Công tử áo gấm chỉ về hướng Đông Khoa viện:

- Chúng ta là láng giềng thân cận với nhau mà.

Kim Phi Hùng liền bảo:

- Được rồi, đã là láng giềng thân cận, sau này mong sẽ có dịp lãnh giáo.

Công tử áo gấm chậm chậm bước về phía Đông Khoa viện:

- Ta thấy không cần lắm, bản công tử từ xưa đến nay không thích giao tình với ai.

Kim Phi Hùng chỉ tùy hứng đáp cho có chuyện mà thôi, không ngờ đối phương vừa mở miệng ra đã nói lời tuyệt giao như vậy. Chàng cảm thấy không vui, bèn lạnh lùng hừ lên một tiếng, đoạn cất bước đi ra bên ngoài.

Công tử áo gấm hốt nhiên gọi lớn:

- Huynh đài, khoan đi vội, bản công tử có chuyện nhỏ muốn thương lượng.

Kim Phi Hùng thoáng đứng lại:

- Có gì thì nói mau, ta chẳng có thì giờ lâu đâu.

Công tử áo gấm lạnh lùng đáp:

- Không có phí bao nhiêu thời gian của người đâu.

Kim Phi Hùng nổi nóng:

- Nói đi !

Công tử áo gấm kéo tay chàng:

- Đứng ở đây nói chuyện không tiện chút nào, xin mời huynh đài vào phòng ta ngồi một lát.

Kim Phi Hùng bản ý không thích giao du với loại người ngang ngược như vậy, nhưng nhất thời chàng động tính hiếu kỳ, nên vẫn cất bước đi theo y về phía Đông Khoa viện.

Trong nội viện cũng tranh tối tranh sáng, đồ đạc trong phòng được bày biện cũng không khác phòng chàng.

Công tử áo gấm đưa tay mời chàng ngồi xuống, đoạn y lên tiếng:

- Huynh đệ đây không hề nhìn lầm người bao giờ, mấy ngày gần đây, trong số những nhân vật mà huynh đệ đã gặp chỉ có huynh đài là người kiệt xuất nhất.

Kim Phi Hùng lớn tiếng cười đáp:

- Huynh đài quá khen, ta đây thật là hết sức kinh ngạc.

Công tử áo gấm lại lên tiếng:

- Huynh đài có biết trong thành Kim Lăng mấy ngày gần đây quần hùng tụ tập đông đảo, sát cơ trùng trùng điệp điệp, chắc không lâu nữa sẽ xảy ra đại sự ?

Kim Phi Hùng đáp:

- Ta chỉ mới nghe sơ qua thôi, nên cũng không được rõ lắm.

Công tử áo gấm lại nói:

- Võ lâm Trung Nguyên đang chuẩn bị liên kết hai phái chính tà, Tứ đại ma tôn cũng đã lục tục kéo tới Kim Lăng.

Trong lòng Kim Phi Hùng thoáng rung động, thầm nghĩ:

- Người này quả thật đã biết rõ tình hình võ lâm Trung Nguyên.

Cốc Chi Dương thấy Kim Phi Hùng lặng im không đáp nên lại cất tiếng nói tiếp:

- Cái chiêu bài liên kết hai phái chính tà thực ra là để đối phó với người của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo, đáng tức cười là sự tình chưa làm xong mà trong nội bộ đã xảy ra hỗn loạn, hai phái vì muốn chiếm quyền lãnh đạo nên đã âm thầm xảy ra tranh chấp.

Kim Phi Hùng chợt hỏi:

- Tại sao huynh đài biết được chuyện này ?

Cốc Chi Dương lạnh lùng đáp:

- Chuyện này làm sao qua được mắt ta.

Kim Phi Hùng hết sức nghi hoặc:

- Huynh đài tất cũng biết được những nhân vật tham gia trong liên minh này chứ ?

Cốc Chi Dương cười lạnh:

- Huynh đệ há lại chịu đi chung với bọn người hạ lưu đó sao ?

Kim Phi Hùng liền nói:

- Huynh đài đã không là người gia nhập vào liên minh đó, tại sao lại phải thương lượng cùng ta ?

Cốc Chi Dương mỉm cười:

- Ta biết huynh đài tuy được giang hồ liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, nhưng không hề có hành động xấu xa bỉ ổi như bọn chúng.

Kim Phi Hùng ngẫm gật đầu, song ngoài mặt vẫn làm như không biết, ngơ ngác hỏi ỳ:

- Bọn họ chủ ý là đối phó với người của Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc, đâu có liên can gì đến ta.

Cốc Chi Dương cười đáp:

- Bởi vì hai ta đều là những nhân vật mà bọn chúng đang tìm cách đối phó, nên ta mới ước hẹn với huynh đài cùng chọc phá bọn chúng một trận.

Kim Phi Hùng thoáng dăm chiêu:

- Trước khi sự việc còn chưa lộ rõ chân tướng thì ta không muốn nói đến chuyện hợp tác.

Cốc Chi Dương cất tiếng cười lớn:

- Tại hạ tuyệt nhiên không hi vọng hợp tác, đến lúc đó thì chúng ta có thể tự đi làm việc của mình.

Kim Phi Hùng gật đầu, Cốc Chi Dương lại tiếp:

- Tối nay có một trận nhiệt náo rất đáng xem, nếu như huynh đài vô sự, chúng ta cùng đi xem qua cho biết.

Kim Phi Hùng đã có ý từ trước, tự nhiên nay có cơ hội, chàng đâu chịu bỏ qua, nên chẳng cần suy nghĩ, lập tức đáp ngay:

- Huynh đài đã có ý trọng vọng như vậy, tại hạ đâu nỡ chối từ.

Cốc Chi Dương thoáng lộ vẻ vui mừng:

- Như vậy chúng ta cùng ước hẹn, sau khi trống điểm canh hai chúng ta sẽ gặp nhau nơi mộ địa ở ngoài thành.

Kim Phi Hùng chợt đứng dậy:

- Huynh đệ xin được tạm thời cáo từ.

Chàng bước ra khỏi Đông Khoa viện đi về hướng cửa lớn, vừa mới đặt chân ra khỏi cửa bỗng thấy một người dáng vẻ hấp tấp tiến vào, hai người cơ hồ như đụng đầu vào nhau.

Người đó vừa ngẩng đầu lên thấy Kim Phi Hùng, liền nắm lấy tay chàng:

- Hãy dừng lại cho lão nhân có chút chuyện muốn nói.

Kim Phi Hùng nhìn lên thấy lão chính là Cố Dương Võ thì vội lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì mà lão hốt hoảng như vậy ?

Cố Dương Võ lướt mắt đảo quanh tứ phía rồi lôi chàng vào trong một tiểu phạm điểm.

- Cả ngày nay huynh đệ đi tìm kiếm Kim đại hiệp, cuối cùng thì cũng may mắn kiếm được người.

Đoạn lão buông tiếng thở dài:

- Mấy hôm nay huynh đệ đang tính trở về Bắc Kinh, chỉ vì tìm kiếm đại hiệp mà đến nay vẫn chưa khởi trình được.

Kim Phi Hùng thoáng nhú mày:

- Có chuyện gì vậy ?

Cố Dương Võ đáp:

- Người trong tiêu cục đã chuyển một phong thư của tiểu tử đến, trong thư bày tỏ muôn phần cảm kích Kim đại hiệp đã có công thành toàn...

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Lão không nên nhắc đến chuyện đó nữa.

Cố Dương Võ bỗng hạ giọng:

- Thi thể của Quyền kiếm song tuyệt đã nổi lên trên mặt sông Tần Hoài, trong mình y không có bảo châu, Võ Đang đã cho người đến vớt xác y lên, lạt ma Thiên Long tự cũng đã biết được chuyện này, họ đoán rằng bảo châu đã rơi vào trong tay Kim đại hiệp.

Kim Phi Hùng lạnh lùng bảo:

- Chuyện này ta không muốn giải thích dài dòng.

Cố Dương Võ lại buông tiếng thở dài:

- Chuyện về bảo châu chẳng qua chỉ là tiểu tiết mà thôi. Phái Võ Đang đã cho người truyền ngôn khắp giang hồ ám chỉ Kim đại hiệp là người của Thái Dương cốc, rồi gửi thiệp mời đến các cao thủ hai phái chính tà hợp lực đối phó với đại hiệp đó.

Thần sắc của Kim Phi Hùng vẫn không thay đổi, giọng chàng chậm chạp:

- Lẽ nào người trên giang hồ đều nghe lời của bọn đạo sĩ Võ Đang.

Cố Dương Võ nhè nhẹ thở ra một cái rồi đáp:

- Lợi ở trước mắt, cho dù lời nói có hồ đồ thì vẫn có nhiều kẻ nghe theo.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Ta không hiểu ý của lão.

Cố Dương Võ đáp:

- Chuyện này không thể chỉ dùng hai ba lời mà có thể nói rõ được, nhưng có thể đoán rằng, điều thứ nhất là trong người đại hiệp có bảo châu, bất luận là người thuộc chính phái hay tà đạo đều hy vọng đoạt được nó, điều nữa là, trong võ lâm Trung Nguyên còn có một thế lực nằm giữa hai phái chính tà lâu nay đã có tâm xung hùng. Võ Đang chỉ là kẻ hô hào liên kết hai phái chính tà mà thôi, chứ không có ý bá chủ võ lâm, nghe nói nhân vật đứng đầu mỗi minh ước đã đến Kim Lăng rồi đó.

Nghe đến đây Kim Phi Hùng cảm thấy muôn phần hứng thú, nên vội hỏi:

- Lão có biết nhân vật đứng đầu của thế lực này là ai không ?

Cố Dương Võ lắc đầu:

- Điều này thì huynh đệ chưa được biết, song tốt nhất đại hiệp hãy tạm thời rời khỏi Kim Lăng để tránh gây thêm phiền phức không đáng có.

Kim Phi Hùng biết lão có hảo ý với mình, nhưng chàng vẫn vòng tay tạ lễ:

- Cố huynh đã lo lắng như vậy, đệ đây vô cùng cảm kích, còn chuyện Mật Đà Thần Châu bây giờ đã không còn liên quan đến Kim Sư tiêu cục nữa. Cố huynh nên lập tức hồi kinh thì hơn.

Cố Dương Võ nói:

- Hàn Không Không đã chạm mặt với các lạt ma của Thiên Long tự, lại được Kim đại hiệp đảm nhiệm chuyện này, thì tiêu cục của lão kể như vô sự rồi.

Kim Phi Hùng chợt đứng dậy nói với lão:

- Các vị đã có lòng với tại hạ, tại hạ sẽ nguyện kết giao bằng hữu với người, khi chuyện ở Kim Lăng xong rồi, tại hạ nhất định sẽ đến thăm Kim Sư tiêu cục.

Cố Dương Võ biết rằng có khuyên thêm cũng vô ích, nên bèn cất tiếng cáo từ:

- Kim Sư tiêu cục còn nhiều chuyện phải lo, huynh đệ phải trở về Bắc Kinh nội trong đêm nay, lúc nào Kim đại hiệp ghé qua Bắc Kinh, nhất định phải ghé Kim Sư tiêu cục của chúng tôi một chuyến.

Cố Dương Võ vừa nói xong đã quay mình bỏ đi, sợ rằng lưu lại nữa sẽ có lắm chuyện rắc rối.

Hai ngày gần đây liên tiếp có mấy người đến cảnh cáo chàng.

Kim Phi Hùng tuy có võ công tuyệt thế cũng không khỏi lưu tâm giới bị.

Chàng trở về khách điểm thì màn đêm đã phủ xuống dày đặc, khế liếc mắt về phía Đông Khoa viện, thấy màn che kín mít, không có ánh đèn, đoán rằng Cốc Chi Dương có lẽ đã đi ra ngoài, trong lòng chàng âm thầm bàn định kế hoạch quyết định đi đến phó ước với con người kỳ lạ này.

Kim Phi Hùng ngồi xuống tĩnh tọa, qua một lát sau, khi điều tức đã xong chàng cảm thấy chân khí lưu thông trong huyết quản cực kỳ thông suốt dồi dào, và công lực đã được tăng tiến gấp bội, song chàng cũng không rõ nguyên nhân tại sao.

Lúc này tiếng trống trên lầu canh vang lên hai lần, thời khắc đã vào canh hai, nghĩ đến lời ước hẹn với Cốc Chi Dương, chàng lập tức nhét đoạn kiếm vào thắt lưng, phóng mình qua cửa sổ, thi triển khinh công chạy về hướng mộ địa.

Dưới ánh tinh quang lấp lánh, quả nhiên thấy Cốc Chi Dương lẳng lặng đứng trước một ngôi cổ mộ, chàng nhẹ nhàng lên tiếng:

- Tại hạ đã đến trễ...

Cốc Chi Dương mỉm cười:

- Không trễ đâu, thôi chúng ta đi.

Nói đoạn Cốc Chi Dương khẽ lắc nhẹ thân hình vọt mình ra xa độ năm trượng, khiến cho Kim Phi Hùng cực kỳ kinh ngạc. Bởi vì thân pháp mà đối phương sử dụng không gì xa lạ, mà chính là “Quỷ ảnh thiên biến thân pháp”.

Thấy vậy chàng cũng không thể che giấu được nữa, vội triển khai thân pháp cấp tốc theo sát Cốc Chi Dương.

Hai người tuy cùng so vai, song cũng âm thầm so sánh công phu.

Cốc Chi Dương đã có chủ ý từ trước, khi vừa phóng mình lên đã tận lực thi triển công phu vọt lẹ như tên bắn.

Nhưng mà cho dù y có thi triển hết sở học của mình vẫn còn kém hơn Kim Phi Hùng một tấc. Cốc Chi Dương vốn tính tàn bạo ngang ngược nên trên mặt thoáng hiện sát khí.

Hai người triển khai khinh công lực đi chừng mấy khắc đã tới phía trước một ngôi cổ miếu.

Cốc Chi Dương ngẫm ra hiệu cho chàng lướt mình vào trong một khu rừng, Kim Phi Hùng vội theo sau y chậm chậm, mắt nhìn ra xa, chàng thấy có một đám người giang hồ đứng một hàng trước ngôi cổ miếu nọ, tựa như đang đợi một cái gì đó.

Kim Phi Hùng lấy làm kỳ dị, chàng thì thầm hỏi Cốc Chi Dương:

- Những người này đến đây làm gì vậy ?

Cốc Chi Dương đáp:

- Đợi người của Trường Xuân đảo đó thôi.

Kim Phi Hùng trong lòng cảm thấy hết sức quái dị, ngược mắt nhìn vào đám người thấy tăng nhân, đạo gia, tục gia đều có cả. Ngay cả Âm Sơn Thần Ma cũng có mặt trong số đó.

Chợt nghe Âm Sơn Thần Ma cất giọng lạnh lạnh:

- Các người đã chính mắt nhìn thấy Thanh Y Tu La vào trong miếu này thì phải công nhiên gọi hắn ra mới phải, sao lại ra vẻ sợ hãi như vậy.

Một lão già tuổi khoảng lục tuần, mình mặc đạo bào, chậm chạp lên tiếng:

- Theo lời môn nhân đệ tử của các phái truyền bá, thì nơi này là chỗ hạ lạc của môn hạ Trường Xuân đảo, nếu mình mạo muội xông vào thì tất sẽ gây ra hiểu lầm.

Âm Sơn Thần Ma lạnh lùng hừ lên mấy tiếng:

- Tin này thật là chẳng đáng tin chút nào, Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo có mối thâm thù lâu năm, làm sao có thể ở cùng một nơi được.

Lại có tiếng một lão già mặt trường sam màu vàng nói chen vào:

- Thanh Y Tu La hạ lạc ở đây là điều chắc chắn rồi, còn như việc môn hạ của Trường Xuân đảo có mặt ở đây hay không thì điều đó không thể khẳng định được.

Ánh mắt lạnh lẽo âm hiểm của Âm Sơn Thần Ma hướng về phía lão già mặc đạo bào, đoạn bảo:

- Võ Đang là minh chủ trong chuyến này, lão đã đưa thiệp mời mọi người đến đây thì nên có chủ kiến mới phải.

Lão đạo trưởng lắc đầu xua tay đáp:

- Bản phái vẫn là người phương ngoại, nên đâu dám nhận trọng trách lớn lao như thế.

Âm Sơn Thần Ma cười lạnh:

- Nếu cứ như vậy, chẳng lẽ mọi người đều đứng ngoài đợi cho bị đóng thành băng hay sao ?

Lão đạo trưởng thườn thợt thở dài:

- Các môn phái đến Kim Lăng lúc này khoảng độ mấy chục, ngoài mặt tuy đề cử bản phái làm minh chủ nhưng thực sự ra sức đồng tâm hiệp lực chẳng được mấy người.

Lão đạo sĩ chưởng môn phái Võ Đang cơ hồ như hết sức chán nản ngừng lại một chút, đoạn nói tiếp:

- Cứ như chuyện đêm nay bản phái đã thỉnh mời không dưới ba chục vị, nhưng ở đây không quá mười vị, xem ra bọn họ cứ bình chân như vại, mặc kệ bản phái.

Âm Sơn Thần Ma cao giọng:

- Bọn chúng bất quá chỉ có năm mạng là cùng, có nhiều đây người bộ chưa đủ ứng phó sao, còn phí công đợi ai cơ chứ ?

Lão đạo trưởng không biết sao hơn, đành phải quay sang dặn dò đồng đạo võ lâm Trung Nguyên cùng lo chuyện này.

Từ trong bóng tối đó một người bước ra, y chính là Khoái kiếm thủ Chu Lương có đạo hiệu là Bích Trần đạo nhân mà Kim Phi Hùng đã gặp một lần trên hoa thuyền Kỷ La Xuân.

Y bước đến trước cổ miếu, cao giọng quát lớn:

- Phía trong có người không? Phái Võ Đang và đồng đạo võ lâm Trung Nguyên đến ghé thăm quý khách.

Y gọi liên mấy tiếng thấy bên trong vẫn không có tiếng trả lời. Lão già mặc trường sam màu vàng dường như không chịu nổi nữa, bèn trầm giọng nói:

- Bọn chúng đã không chịu mở cửa cho vào, chúng ta lại không thể vọt tường vào được ư ?

Lão đạo trưởng lắc đầu:

- Không được mạo phạm như vậy, trong miếu là nơi cư ngụ của nữ lưu, nếu cứ tự tiện xông vào há chẳng phải làm nhục danh phận của chúng ta sao ?

Lão già mặc trường bào màu vàng lạnh lùng đáp:

- Đến lúc này mà còn nói đến danh phận làm gì, ta thấy chẳng cần phải giả dạng chi nữa.

Âm Sơn Thần Ma lạnh lẽo cất tiếng:

- Nếu như ngươi nổi hứng thì cứ tự mình xông vào đi.

Người này có ngoại hiệu là Truy Hồn Thủ, một cao thủ của phái Không Động, tính tình kiêu căng tự phụ, miệng cứ nói mãi không thôi.

Đột nhiên lão phi thân một cái, lao mình vọt thẳng lên bờ tường.

Ai ngờ chân lão vừa mới đặt lên đầu tường, chợt thấy một luồng ngân quang lóe lên, lão chợt gào lên một tiếng thảm thiết, xé tan màn đêm tĩnh lặng, rồi ngã úp mặt vào bờ tường.

Lão đạo trưởng vội vàng bước tới trước nhìn xem, thấy hai chân Truy Hồn Thủ đã bị tiện đứt. Bất giác buông tiếng thở dài.

Trên giang hồ Truy Hồn Thủ cũng liệt vào hàng đệ nhất cao thủ võ lâm, cho dù lão không hề phòng bị, cũng không đến nỗi chỉ một chiêu mà bị tiện đứt đôi chân, như vậy đủ biết đối phương có bản lĩnh cao cường, xuất thủ tàn độc vô cùng, và cũng nhanh lẹ tuyệt luân.

Quần hùng đứng tại đó chứng kiến thảm trạng xảy ra trước mắt, bất giác đều hãi kinh, mặt mày biến sắc.

Âm Sơn Thần Ma tức giận hừ lên một tiếng:

- Thủ đoạn thật tàn độc quá chừng.

Tay áo lão chợt phất lên, phóng mình bay thẳng lên vượt qua bức tường, danh hiệu của lão đã được giang hồ liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, võ công của lão xuất quỷ nhập thần. Chỉ trong chớp mắt đã phóng vào trong nội viện của ngôi cổ miếu.

Vị trưởng lão mặc đạo bào là chủ môn phái Võ Đang, có đạo hiệu là Lăng Hư Tử, thấy Âm Sơn Thần Ma đã lọt vào trong miếu, lão không chịu thua kém, cũng nhẹ nhàng bay vào trong nội viện, quần hùng cũng lần lượt theo sau nhảy vào nội viện.

Cùng lúc đó, khi Âm Sơn Thần Ma vừa mới lọt vào trong ngôi miếu thì phía trong miếu cũng có hai bóng người bay ra nhẹ nhàng, tựa như hai làn khói mỏng ra phía bức tường sau miếu.

Kim Phi Hùng và Cốc Chi Dương có nhãn quang cực kỳ sắc bén, hai người đưa mắt nhìn nhau, rồi nhanh chóng lao đi, đuổi theo hai bóng đen nọ.

Hai người vừa phi thân, lại phải khéo léo ẩn mình để không cho đối phương phát giác.

Lúc đi được khoảng tám chín dặm thì đã gần đến phía bờ sông.

Đột nhiên từ phía sau bờ sông một tràng cười quái dị nổi lên, một đám những nhân vật giang hồ xuất hiện chặn đường hai bóng đen nọ.

Kim Phi Hùng thầm kinh ngạc:

- Ở đây sao lại có nhiều người như vậy ?

Cốc Chi Dương khẽ lên tiếng:

- Đây chính là một thế lực khác mà tại hạ đã nói đến.

Hai người cùng lúc ẩn mình vào tàng lá rậm rạp đoạn thận trọng tiến lên trước. Lúc này trời đã quá canh ba, bất ngờ một trận gió thổi tới khiến cho đám mây bị xua tan đi, phía trên không trung hiện ra một vầng trăng lưỡi liềm tỏa ánh sáng mờ ảo xuống mặt đất.

Hai bóng người ở phía trước, một vận y phục xanh, còn người kia thì vận áo gấm, lối phục sức giống hệt như Kim Phi Hùng và Cốc Chi Dương.

Kim Phi Hùng thấy vậy cực kỳ ngạc nhiên, lòng thầm nghĩ:

“Người này sao lại có lối phục sức giống hệt mình như thế ?”

Đoạn chàng quay qua khẽ liếc Cốc Chi Dương, chợt thấy sắc mặt y ngạc nhiên chẳng khác gì mình.

Lúc này đám cao thủ giang hồ đã chặn được hai người lại, một người trông như kẻ cầm đầu đám cao thủ này, đầu đội mũ cao, mặt đạo mạo, tuổi đã quá lục tuần, mỉm cười vòng tay về phía hai bóng đen đoạn cười bảo:

- Huynh đệ đây là Cổ Trường Khanh, trang chủ Phụng Lăng trang, có sự việc không được rõ, nên mong nhị vị vui lòng giải thích.

Thiếu niên áo xanh bất giác hừ lạnh.

Cổ Trường Khanh tiếp:

- Nhị vị cứ yên tâm, chúng ta sẽ không lấy nhiều bức ít dẫu.

Thiếu niên áo gấm vội tiếp lời:

- Có chuyện gì cứ nói ngay ra đi, chớ quanh co lăm lờ.

Cổ Trường Khanh cất tiếng ho khan:

- Nghe nói thần châu mà Hàn Không Không lấy trộm được của Thiên Long tự đã rơi vào tay tôn giá, việc này có đúng không ?

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không thể nói ra được.

Cổ Trường Khanh lại lên tiếng:

- Mật Đà Thần Châu là trấn sơn chi bảo của Thiên Long tự, nơi đây đã phá một số lớn cao thủ đi vào Trung Nguyên. Chuyện này đối với võ lâm đồng đạo Trung Nguyên là một việc làm mất thể diện cho võ lâm Trung Nguyên vô cùng, khuyên tôn giá hãy mau chóng hoàn vật lại cho vật chủ.

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng đáp lại:

- Chuyện này phải do lạt ma của Thiên Long tự đích thân ra mặt, đâu cần người phải lo lắng làm chi.

Cổ Trường Khanh vẫn không tức giận, từ tốn nói:

- Nếu như tôn giá không phải là môn đệ các phái trong võ lâm Trung Nguyên, thì lão đây sẽ không hỏi nữa.

Thiếu niên áo xanh hỏi ngược lại:

- Vì danh dự của võ lâm Trung Nguyên, các hạ nhất định phải can thiệp vào ư ?

Thiếu niên áo xanh lạnh lùng cười lên một tiếng:

- Phụng Lăng trang có quyền gì mà dám ra lệnh cho võ lâm ?

Cổ Trường Khanh ôn tồn đáp:

- Lấy danh nghĩa là minh chủ của Bách Kiếm Minh. Chẳng lẽ không được sao ?

Thiếu niên áo xanh cười hăng hắc:

- Nói láo mà chẳng biết xấu hổ! Ai lại cử người làm minh chủ hả ?

Cổ Trường Khanh cất lên một tràng cười dài:

- Điều này cần chi phải hỏi, dĩ nhiên là những môn phái gia nhập Bách Kiếm Minh.

Đoạn lão quay sang hỏi thiếu niên áo xám:

- Vị thiếu hiệp này phải chăng là đồng sư môn với Thanh Y Tu La ?

Thiếu niên áo gấm lạnh lùng đáp lại:

- Tôn giá tự xưng là minh chủ của Bách Kiếm Minh, thì kiếm thuật ắt có chỗ hơn người, tại hạ thuộc về môn phái nào thì đợi chút nữa so kiếm sẽ nhận ra ngay thôi.

Cổ Trường Khanh cười nhạt:

- Chí nguyện của Bách Kiếm Minh là hoành dương võ học Trung Nguyên. Quý phái đến đây hoành hành ngang ngược, tất các phái ở Trung Nguyên sẽ chẳng để cho các người thất vọng đâu.

Thiếu niên áo xanh đột nhiên lên tiếng:

- Người ăn nói thật là hồ đồ hết ý, vừa rồi lão đạo sĩ của phái Võ Đang tự xưng là minh chủ các phái, nếu như hôm nay có thêm người là minh chủ, vậy thì ai là minh chủ thực hả ?

Cổ Trường Khanh lúng túng đáp:

- Cái này thì...

Lão này vốn là kẻ cực kỳ gian xảo, tuy lão đã nắm trong tay hầu hết các đại môn phái nhưng không muốn công nhận bất tuyệt quan hệ với Võ Đang.

Thiếu niên áo xanh lại nói:

- Đừng có nói này nọ lôi thôi, chẳng có ai trong các người xứng đáng làm minh chủ, minh chủ của Bách Kiếm Minh phải là người có thực tài.

Lúc này một đám mây đã dần dần phủ kín vầng trăng, bốn phía trở nên tối đen như mực, thiếu niên áo xanh và thiếu niên áo gấm đột ngột lắc mạnh một cái, thân hình xẹt tới như hai luồng điện mất hút vào trong khu rừng.

Cổ Trường Khanh và hơn chục cao thủ đang đứng đó biết đối phương cực kỳ lợi hại, nên trong lòng kinh hãi, ngấm ngầm vận công giới bị, đề phòng đối phương hạ độc thủ, chẳng ngờ bọn họ lại bỏ chạy, đến lúc phát giác thì đã không thể nào đuổi kịp được nữa.

Cổ Trường Khanh y như vô cùng giận dữ, lão trầm giọng quát:

- Hừ! Cho dù các người bỏ chạy cũng không thoát khỏi tay lão phu đâu.

Cốc Chi Dương đang định bật người phóng ra, đột nhiên bị Kim Phi Hùng ấn xuống, đoạn hạ giọng bảo y:

- Đằng kia có người đang đi đến kia !

Cốc Chi Dương ngẩng đầu nhìn lên, dưới ánh tinh quang lấp lánh, quả nhiên thấy có bảy tám bóng người đang bay người về hướng bờ sông, người đi đầu chính là Âm Sơn Thần Ma, phía sau là Lăng Hư Tử phái Võ Đang, Bích Trần đạo nhân, Đại Minh thiên sư, và thêm mấy nhân vật lạ mặt nữa.

Âm Sơn Thần Ma lên tiếng hỏi:

- Cổ huynh có thấy kẻ nào chạy ngang qua đây không ?

Cổ Trường Khanh chậm rãi đáp:

- Người muốn hỏi Thanh Y Tu La phải không ?

Âm Sơn Thần Ma liền hỏi tiếp:

- Ngoài Thanh Y Tu La còn có tên nào khác không ?

Cổ Trường Khanh đáp:

- Còn có thêm một thiếu niên áo gấm nữa.

Bích Trần đạo nhân hấp tấp nói xen vào:

- Tên đó chính là kẻ đã sát hại Khai bi chưởng Hồ Chấn Viễn.

Cổ Trường Khanh nghĩ ngợi một lúc rồi bảo:

- Ta cho rằng lai lịch của thiếu niên áo gấm này còn khả nghi hơn Thanh Y Tu La nữa.

Bích Trần đạo nhân liền nóng nảy nói tiếp:

- Lúc bản đạo ở trên du thuyền thấy võ công của Thanh Y Tu La có chiêu số cực kỳ giống với võ công của Thái Dương cốc, hôm nay đem so sánh với võ công của thiếu niên áo gấm nọ thì càng không thể lầm được.

Âm Sơn Thần Ma lạnh lùng đáp:

- Ta đã nói từ trước rồi, Thanh Y Tu La chính là người của Thái Dương cốc, các người không tin thì ta cũng không biết làm sao hơn.

Thần sắc của Lăng Hư đạo trưởng cực kỳ trầm trọng, lão chậm chạp lên tiếng:

- Nhưng mà có một chuyện khiến bản đạo không tài nào hiểu nổi, rõ ràng chúng ta đến ngôi miếu này là một cơ địa hạ lạc của môn hạ Trường Xuân đảo, tại sao lại bất ngờ biến thành sào huyệt của Thái Dương cốc? Thật khiến bản đạo hồ đồ quá chừng.

Cổ Trường Khanh ho khan lên một tiếng, rồi chậm chậm lên tiếng:

- Chuyện này cũng không khó giải thích lắm đâu, có lẽ hai người mà chúng ta vừa gặp chẳng qua chỉ là ngẫu nhiên mà thôi, chứ không thể nhận định là hai thế lực của Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo đã trở lại Trung Nguyên, chúng ta phải sớm thương lượng phương cách đối phó mới được.

Âm Sơn Thần Ma gật đầu:

- Cổ huynh, nội trong ngày hôm nay họ sẽ tới.

Cổ Trường Khanh lại lên tiếng:

- Võ Đang và các danh môn chính phái có nhiều nhân tài, không biết Lăng Hư đạo trưởng có cao kiến gì chẳng ?

Lăng Hư đạo trưởng lạnh lùng đáp:

- Bản phái là người xuất gia, vẫn tuân theo di huấn của tôn sư không được tham dự vào các cuộc chém giết trên giang hồ, nên không thể đảm nhận việc này, vì vậy mọi việc đều hi vọng vào Cổ đại hiệp.

Cổ Trường Khanh cười lớn:

- Phụng Lăng trang chẳng qua chỉ là một sơn trang nhỏ bé mà thôi, đâu phải là một đại bang phái gì. Sở dĩ bản trang xuất hiện ở đây, lập ra Bách Kiếm Minh là vì sự an nguy của đồng đạo võ lâm, chứ tuyệt nhiên không có tham vọng tư tiện mà nhận về mình chức minh chủ đâu, như quý phái danh tiếng trên giang hồ đã lâu, tốt nhất quý phái nên nhận chức minh chủ.

Lăng Hư đạo trưởng mỉm cười đáp:

- Cổ huynh nhân tâm hiệp đảm, kiếm pháp lại cao siêu, bản đạo tự biết mình kém tài bạc đức, cho nên việc đó Cổ huynh không nên khách khí từ chối việc hệ trọng của võ lâm như vậy.

Âm Sơn Thần Ma trầm giọng nói:

- Cường địch còn đang ở trước mặt, chư vị cố sao lại nói những chuyện tiểu tiết không quan hệ gì tới đại sự ?

Cổ Trường Khanh nhanh lẹ tiếp lời :

- Lúc này không phải là lúc nói chuyện. Chư vị hãy tạm thời đến hàng quán của tại hạ nghỉ ngơi, chúng mình sẽ bàn chuyện sau.

Âm Sơn Thần Ma nói:

- Vậy mới được chứ, mời Cổ huynh đi trước dẫn đường.

Cổ Trường Khanh thoáng mỉm cười:

- Chư vị hãy đi theo ta.

- Bần đạo có chuyện phải trở về dặn dò môn nhân đệ tử, không thể đi theo chư vị được, bần đạo xin cáo từ.

Âm Sơn Thần Ma hừ lên một tiếng:

- Cho dù là có chuyện, cũng không thể tranh thủ thời gian như vậy được.

Cổ Trường Khanh vội lên tiếng:

- Môn hạ Võ Đang có mặt ở đây không ít, đạo trưởng nếu có chuyện gì cấp thiết, vậy thì xin cứ thuận tiện, tại hạ e rằng không thể tiễn người được.

Lăng Hư đạo trưởng gật đầu rồi cùng với Bích Trần đạo nhân chậm chậm đi về hướng khác.

Kim Phi Hùng đã nghe hết toàn bộ câu chuyện, muốn biết các phái hành động ra sao, bèn quay sang nói với Cốc Chi Dương:

- Chúng mình cũng đi theo bọn chúng xem sao !

Cốc Chi Dương nhìn lên thấy phía đông đã hiện sắc sáng trắng bạch, nên lắc đầu đáp:

- Trời sắp sáng rồi, chúng ta phải trở về khách điểm thôi.

Kim Phi Hùng nói tiếp:

- Chúng ta đi theo xa xa, cho dù trời sáng bọn họ cũng không cách nào nhận ra được.

Cốc Chi Dương vươn mình đứng dậy:

- Không cần đâu, chỗ bọn chúng hạ lạc tại hạ đã biết rồi, đó là một tòa đạo viện Huyền môn ở bên bờ sông.

Kim Phi Hùng ban đầu muốn xem nơi trú ngụ của bọn họ, song thấy Cốc Chi Dương nói như vậy, tự nhiên chàng cũng chẳng còn hứng thú gì nữa, chàng nghĩ ngợi một chút, đoạn bảo y:

- Ta phải cáo từ trước, vì có chút chuyện riêng.

Cốc Chi Dương cười lớn:

- Tại hạ đã giao ước trước rồi, đến lúc này ai đi lo chuyện người ấy.

Nói rồi thân hình y bắn vọt lên không, rồi nhanh chóng lao đi mất dạng.

Kim Phi Hùng ngửa mặt hít một hơi dài, trong lòng cảm thấy sảng khoái, lòng thâm nghĩ:

“Cứ theo như bọn chúng nói thì ngôi cổ miếu này chỉ là nơi hạ lạc của môn nhân Trường Xuân đảo, xem ra người mạo danh ta tất phải là môn nhân của Trường Xuân đảo.”

Chàng suy đi nghĩ lại cũng không cách nào nghĩ ra một cách giải thích hợp lý được.

Cũng chính ngay lúc này ở phía trên bờ sông có hai vị cô nương sánh vai nhau đi tới, một cô nương áo hồng và một cô nương mặc áo trắng.

Cô nương mặc y phục trắng chính là Kim Ngân Thi, muội muội của Kim Phi Hùng, nàng đi lại phía Kim Phi Hùng, đoạn lên tiếng gọi:

- Ca ca, sao ra đây sớm quá vậy ?

Kim Phi Hùng kêu lên một tiếng ngạc nhiên, ánh mắt chàng nhìn chăm chăm vào cô nương mặc áo hồng, chàng cảm thấy là cô nương này rất quen thuộc nhưng không nhớ là đã gặp ở đâu.

Kim Ngân Thi vội vàng lên tiếng giới thiệu:

- Đây là Tô Ngọc Dung, sư tỷ của tiểu muội.

Kim Phi Hùng vòng tay thi lễ:

- Thì ra là Tô cô nương.

Tô Ngọc Dung mỉm cười, vội đáp lễ:

- Tiểu muội đã ngưỡng mộ đại danh của Thanh Y Tu La trên giang hồ từ lâu, nay mới hân hạnh được gặp.

Kim Phi Hùng khiêm tốn đáp:

- Tại hạ thật chẳng có tài cán gì, cô nương quá khen đó thôi.

Đoạn chàng quay qua nói với Kim Ngân Thi:

- Muội muội chẳng đã nói rằng sư phụ của mình là người trong cửa Thiền môn hay sao ?

Kim Ngân Thi liền đáp:

- Không sai, sư phụ tiểu muội là người trong cửa Phật, nhưng khi thu nhận đệ tử đều là tục gia, ngay cả sư tỷ đây cũng là tục gia đệ tử.

Kim Phi Hùng thấy trời đã sáng, vội bảo:

- Chúng ta trở vào trong thành đi.

Kim Ngân Thi lắc đầu:

- Ca ca ở nơi khách điểm, người đông hỗn tạp, chi bằng chúng mình hãy kiếm một hoa thuyền để lên đó nghỉ ngơi.

Kim Phi Hùng lắc đầu lia lịa:

- Không được, nơi đó đâu phải là chỗ dành cho chúng ta ?

Kim Ngân Thi cười đáp:

- À, ta nhớ ra rồi, chúng ta hãy đến hoa thuyền của Bạch Lãnh Thu cô nương.

Kim Phi Hùng vội nói:

- Ta đã cho Bạch Nghĩa cùng với Tử Quyên hồi hương rồi.

Kim Ngân Thi mỉm cười một cách bí mật:

- Hôm qua tiểu muội còn thấy hoa thuyền ở đó mà, bọn họ chưa nhổ neo đi.

Kim Phi Hùng vội người lên đưa mắt nhìn ra phía xa, chàng thấy hoa thuyền Kỷ La Xuân vẫn còn đậu dưới bến.

Kim Ngân Thi cũng bật người lên nhìn về phía đó, đoạn nói:

- Tiểu muội nói chẳng sai phải không nào ?

Nói rồi nàng men theo bờ sông chạy thẳng đến chiếc hoa thuyền.

Kim Phi Hùng cảm thấy phía trong thuyền có vẻ bí ẩn không dễ lộ ra cho ngoại nhân biết nên cũng định cất bước phóng theo.

Đột nhiên có một hương thơm nhẹ nhẹ lọt vào mũi chàng, trong lòng chàng chợt tỉnh ngộ liền đứng tránh qua một bên để cho Tô Ngọc Dung chạy lên trước.

Tô Ngọc Dung lảng lảng chạy phía sau, thấy Kim Phi Hùng tránh ra nhường đường cho mình, bất giác mỉm cười đáp:

- Đa tạ.

Kim Phi Hùng cảm thấy nụ cười của nàng tươi hơn hoa nở, nhan sắc tuyệt trần, khiến cho ai nhìn thấy cũng phải xao động trong lòng, hồn xiêu phách lạc. Bất giác chàng ngược mắt nhìn Kim Ngân Thi, thấy nàng đã chạy ra ngoài mấy trượng, liền nói theo:

- Cô nương chẳng cần phải khách khí, chúng ta sẽ cùng chạy lên đó.

Tô Ngọc Dung có ý khoe khoang nên nhẹ nhàng lướt mình tới trước, chỉ trong nháy mắt nàng đã sánh vai với Kim Ngân Thi làm cho Kim Phi Hùng bất giác phải ngậy người ngạc nhiên. Bởi vì thân pháp của Tô Ngọc Dung là một loại công phu thượng thừa, so với Quỷ ảnh thiên biến thân pháp thì cũng tinh diệu không kém.

Chàng biết rằng trong mình Tô Ngọc Dung tất có tuyệt kỹ võ công, nên trong lòng cũng cảm thấy vui sướng, vội đuổi theo hai người:

- Muội muội, có lẽ Bạch Nghĩa đã bán con thuyền này rồi đó.

Kim Ngân Thi mỉm cười:

- Chắc không có chuyện đó, bởi vì lão đầu dám to gan như vậy.

Lúc này ba người đã đến sát bên hoa thuyền Kỷ La Xuân.

Kim Ngân Thi khoa chân nhẹ nhàng phóng lên trên thuyền. Tô Ngọc Dung đi ngang hàng với Kim Ngân Thi nên cũng vọt lên trên thuyền hầu như cùng một lúc với Kim Ngân Thi.

Kim Phi Hùng thấy thuyền cách bờ chưa quá một trượng cũng nhẹ nhàng theo sau hai người lao nhanh lên thuyền.

Tử Quyên từ bên trong bước ra, thấy vậy chột reo lên hớn hởi:

- Tiểu thư.

Kim Ngân Thi trừng mắt liếc nàng, đoạn cười nói:

- Người nhìn lầm rồi, ta đâu phải là tiểu thư của người, mà là Kim Ngân Thi, muội muội của Kim công tử.

Tử Quyên mỉm cười có vẻ bí mật:

- Hóa ra là Kim cô nương.

Kim Phi Hùng chợt hỏi:

- Bạch Nghĩa đâu? Tại sao các người còn chưa hồi hương ?

Chợt thấy Bạch Nghĩa từ phía trong chậm chạp bước ra:

- Tiểu thư chưa trở về làm sao chúng ta dám hồi hương ?

Kim Phi Hùng nhẹ nhàng buông tiếng thở dài:

- Trước mắt ta còn có nhiều việc phải làm, mùa xuân năm sau ta nhất định đi ra biển để tìm tiểu thư các người.

Bạch Nghĩa bỗng cất tiếng than:

- Tất cả mọi chuyện đều ký thác nơi công tử, chỉ đáng thương là chủ nhân của chúng tôi chỉ có một mình tiểu thư, nếu như nàng có mệnh hệ gì...

Kim Phi Hùng tiến vào trong khoang ngồi xuống rồi đáp:

- Tiểu thư các người đâu phải là thứ đá dễ vỡ, người cứ yên tâm là được.

Bạch Nghĩa ngược mặt nhìn Kim Ngân Thi, đoạn từ từ thối lui.

Kim Phi Hùng ngồi xuống được một lát, đoạn đứng dậy nói:

- Muội muội và Tô cô nương tạm thời nghỉ lại ở đây nhé, ta phải trở về khách điểm.

Kim Ngân Thi lắc đầu bảo:

- Không được, ca ca không thể bỏ đi vào lúc này được.

Kim Phi Hùng hỏi lại:

- Tại sao ta không thể đi được hả ?

Kim Ngân Thi liền đáp:

- Cả đêm qua ca ca không ngủ, vạn nhất có xảy ra cố sự gì thì chẳng phải thiệt thòi lắm sao, chi bằng ca ca cứ nghỉ lại đây một chút, đợi khi trời tối rồi hãy đi.

Kim Phi Hùng bật cười:

- Ha ha, đối với người luyện võ, mất ngủ một hai đêm nào có thấm tháp gì ?

Kim Ngân Thi bảo chàng:

- Đó chẳng qua là bất đắc dĩ mà thôi, còn như hôm nay ca ca không có chuyện chi cấp bách, cố sao phải tự làm khổ mình như vậy.

Kim Phi Hùng thấy nàng nói quá nên đành phải miễn cưỡng đi ra đằng sau đuôi thuyền nằm nghỉ.

Kim Ngân Thi và Tô Ngọc Dung đưa mắt nhìn nhau mỉm cười, sau đó lên tiếng dặn dò Tử Quyên:

- Người cứ hầu hạ chàng, khi chàng tỉnh dậy có hỏi thì người nói chúng ta đã trở về rồi.

Dặn dò xong, hai người cùng phóng lên bờ biến đi mất dạng.

Kim Phi Hùng tỉnh dậy trời đã quá trưa, Tử Quyên bưng nước hầu hạ chàng, nàng chợt cười hì hì rồi lên tiếng:

- Mời công tử ra ngoài khoang dùng cơm.

Kim Phi Hùng cất tiếng hỏi:

- Nhi vị cô nương kia đâu rồi ?

Tử Quyên mỉm cười đáp:

- Họ đã đi từ lâu rồi.

Kim Phi Hùng vội hỏi tiếp:

- Họ có quay về đây không ?

Tử Quyên khẽ gật đầu, chợt thấy sắc mặt Kim Phi Hùng không vui:

- Bọn họ có nói là đi đến nơi nào không ?

Tử Quyên khẽ lắc đầu:

- Bọn họ không hề nói cho tiểu tỳ biết.

Kim Phi Hùng bước lẹ ra ngoài khoang thuyền:

- Thật là láo xược, tại sao không lưu lại địa chỉ hả ?

Tử Quyên chợt quay mặt đi, mỉm cười một mình:

- Kim cô nương đâu còn bé bỏng nữa, lẽ nào công tử lại sợ người ta bắt mất nàng ?

Kim Phi Hùng trợn mắt đáp:

- Người biết cái gì, gần đây trên giang hồ phong ba xảy ra liên tiếp, cơ sự cực kỳ rối rắm, nếu như có chuyện gì thì biết tìm nàng ở đâu ?

Tử Quyên lại nói:

- Chuyện trên chốn giang hồ tất nhiên tiểu tỳ chẳng biết chi, nhưng mà Kim cô nương có võ công trong người thì làm sao lại để cho người ta bức hiếp được ?

Kim Phi Hùng thở dài, chàng là người có nhiều tình cảm, Kim Ngân Thi là bảo muội duy nhất của chàng, huynh muội tình thâm làm sao không khiến chàng lo lắng.

Chàng lúng túng xoa tay giậm chân, trầm ngâm hồi lâu rồi lên tiếng dặn dò Tử Quyên:

- Nếu như nàng có quay lại trên thuyền thì hãy bảo nàng đến khách điểm tìm ta, ta không thể để nàng rời xa ta nữa.

o O o

Hồi 9

Trung Sơn Chi Ước

Tử Quyên cười thầm trong bụng, thấy chàng hết sức lo lắng, nên bèn cất tiếng bảo chàng:

- Nếu như Kim cô nương có lại đây, tiểu tỳ nhất định sẽ thông báo lại cho người.

Kim Phi Hùng đứng dậy:

- Ta phải trở về khách điểm, người nhớ nói với Bạch Nghĩa hãy mau mau trở về quê hương cho sớm.

Tử Quyên lắc đầu:

- Chúng tôi nhất quyết không hồi hương, cứ ở đây đợi cho đến khi nào tiểu thư trở về.

Kim Phi Hùng nói:

- Mấy ngày gần đây ta có rất nhiều việc phải làm, không thể đi ra ngoài biển được, mà nếu như ta không ra Trường Xuân đảo thì nàng cũng không cách nào trở về đây với các người được.

Tử Quyên thở dài nói:

- Nghe nói trên giang hồ có nhiều kẻ oán ghét công tử lắm, có phải không ?

Kim Phi Hùng hết sức kinh ngạc:

- Người nghe ai nói những việc này ?

Tử Quyên đáp ngay:

- Đó là Tô cô nương nói.

Tử Quyên vốn còn ít tuổi, tính tình lại thật thà, miệng không giấu được chuyện gì, chỉ vì nàng rất ngưỡng mộ kính phục chàng nên mới buột miệng nói cho chàng nghe chuyện này.

Kim Phi Hùng thoáng đăm chiêu tư lự, trên dòng sông Tần Hoài này vốn là chỗ nam nhân đến vui vầy hoan lạc. Tô Ngọc Dung và muội muội của chàng đều là hạng nữ lưu, tại sao lại đặt bước đến đây? Thế là chàng lên tiếng hỏi:

- Tô cô nương thường hay đến du thuyền của các người phải không ?

Tử Quyên lúc này vô tình buột miệng nói ra, chợt nghĩ lại thấy mình đã lỡ lời, liền chớp mắt mỉm cười:

- Công tử lầm rồi, Tô cô nương đâu có quen biết tiểu thư chúng tôi, nàng cũng như công tử vậy, bởi vì hâm mộ danh tánh mà đến đó thôi, sau vì tiểu thư nhà tôi thất tung, thuyền chúng tôi không tiếp khách nữa, trên thuyền tương đối tĩnh lặng, nàng mới thường ghé thăm.

Kim Phi Hùng bất quá chỉ là hỏi thăm cho có chuyện mà thôi, thấy nàng trả lời cũng có lý nên cũng không hỏi thêm nữa. Chàng quay người đi ra ngoài khoang thuyền, đoạn bay vọt lên trên bờ.

Lúc trở về khách điểm thì trời đã gần tối, đây đó ánh đèn đã sáng, tiểu nhị đi vào phòng thấp đèn, đoạn cất tiếng hỏi chàng:

- Suốt cả ngày hôm nay công tử đi đâu mà có nhiều người đến hỏi thăm công tử đó ?

Kim Phi Hùng liền hỏi:

- Bọn họ đi rồi sao ?

Tiểu nhị lại nói:

- Những người này thật là quái dị, chỉ hỏi một tiếng rồi bỏ đi luôn, không một người nào chịu để lại danh thiếp tên họ chi cả.

Kim Phi Hùng cười bảo:

- Đừng để ý đến bọn họ làm chi, chẳng có việc gì xảy ra đâu.

Tiểu nhị liền ứng tiếng thối lui, rồi đi qua phòng khác.

Kim Phi Hùng biết những kẻ đến hỏi thăm tất nhiên là người của Bách Kiếm Minh, chàng kín đáo liếc nhìn qua phía Đông Khoa viện, thấy tấm màn trúc vẫn buông kín mít, không có ánh đèn, dường như Cốc Chi Dương vẫn chưa về, bất giác trầm nghĩ:

“Người này đã nắm rõ tình thế của võ lâm Trung Nguyên, có lẽ y là người của Thái Dương cốc ?”

Chàng lại chợt liên tưởng đến lão già Cổ Trường Khanh tự xưng là minh chủ của Bách Kiếm Minh, lão này không mấy nổi danh trên giang hồ, nay được chọn làm minh chủ nhất định là phải có lý do của nó, điều khiến cho chàng khó hiểu là người này có

uy lực rất lớn, ngay cả việc uy tín hơn cả phái Võ Đang thật cũng không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Từ cuộc đối thoại tối hôm qua mà chàng nghe được thấy lão phân định cực kỳ rõ ràng, chỉ trừ có phái Võ Đang là thù hận chàng về cái chết của Quyền kiếm song tuyệt, còn các môn phái khác chỉ vì muốn kháng cự lại hai thế lực của Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc, còn mình không phải là người của Thái Dương cốc thì hãy nói rõ cho bọn họ biết, để tránh rơi vào thế lưỡng bại câu thương không cần thiết.

Kim Phi Hùng cũng hết sức bất mãn với các hành vi của hai phái Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc đã làm ba mươi năm về trước, lúc họ cùng đi vào Trung Nguyên, cho nên chàng nhất quyết đến gặp Cổ Trường Khanh.

Nghĩ vậy chàng lập tức rời khỏi khách điểm, nhằm hướng đạo viện mà Cốc Chi Dương đã nói, triển khai khinh công bay tới.

Minh đàn mà Cổ Trường Khanh dựng lên quả nhiên ở gần sát bờ sông, nơi đó có một đạo tràng quy mô vừa phải, chàng đến cách đạo viện hai ba dặm đã phát hiện ra những ám tiêu bố trí dày đặc.

Nếu như với võ công của chàng lúc này thì chỉ cần thi triển Quỷ ảnh thiên biến thân pháp thì sẽ dễ dàng vượt qua mà không một kẻ nào có thể phát giác ra được.

Nhưng chàng không làm như vậy mà cứ dằng hoàng đi về phía chính môn theo đường quan lộ.

Thình lình bên đường vọng tới tiếng quát lớn:

- Kẻ nào dám cả gan đến đây ?

Bóng người lẹ làng bước tới, hai võ sĩ Huyền môn mình mặc kinh trang bước tới trước mặt chàng.

Kim Phi Hùng chợt dừng bước, miệng thốt ra mấy tiếng:

- Thanh Y Tu La.

Thanh âm của chàng phát ra không lớn song lại cực kỳ lạnh lẽo, khiến cho đối phương nghe thấy cũng phải rùng mình lạnh gáy.

Hai tên võ sĩ Huyền môn tựa như bị ai đẩy mạnh một cái, thân hình bất giác rung lên, đoạn sợ hãi thối lui ra sau hai bước.

Kim Phi Hùng từ tốn nói:

- Các người hãy thông báo với Cổ trang chủ một tiếng, có tại hạ là Thanh Y Tu La đến tương kiến.

Hai gã võ sĩ Huyền môn lúc này mới định thần lại, vội vàng lấy từ trong người ra một vật ném vút lên không trung.

- Vù...

- Bùng...

Một vật tròn lao vọt lên không, hóa thành một quả cầu lửa sáng xanh kèm theo một tiếng nổ nhỏ.

Kim Phi Hùng biết gã đang phát tín hiệu, vội bảo:

- Ta không có thời giờ để đợi lâu, các người đã phát tín hiệu coi như là đã xong phận sự rồi.

Không đợi cho hai tên võ sĩ Huyền môn kịp trả lời, chàng đã cất bước tiến vào, hai tên võ sĩ Huyền môn nọ biết mình không thể ngăn nổi liền lập tức tránh qua một bên nhường đường cho chàng đi.

Kim Phi Hùng đi qua năm sáu cọc kim tiêu đều có tín hiệu phát ra, nhưng không một nơi nào ngăn trở chàng.

Cho đến lúc còn cách đạo viện ba bước, đột nhiên có một người bay về phía chàng, thân hình nhỏ bé, vận y phục xanh, lưng đeo trường kiếm, nhìn kỹ hóa ra là một tiểu đồng, y đứng phía trước hét lớn:

- Khách đến xin báo danh trước đã.

Kim Phi Hùng từ từ lên tiếng:

- Thanh Y Tu La.

Tiểu đồng thoáng biến sắc mặt:

- Xin hỏi đến đây có chuyện chi ?

Kim Phi Hùng mỉm cười:

- Gặp Cổ trang chủ có chuyện cần thương lượng.

Tiểu đồng chợt lộ vẻ nghi hoặc, chần chừ một lát rồi nói:

- Mời tôn khách đi theo.

Đoạn y dẫn Kim Phi Hùng vào trong đại điện, bỗng nghe một tràng cười vang dội truyền đến bên tai.

Cổ Trường Khanh từ phía trong bước ra, vòng tay cười lớn:

- Không biết đại giá giáng lâm có điều chi chỉ giáo ?

Kim Phi Hùng vòng tay ôm quyền đáp lễ:

- Tại hạ có vài việc nhỏ cần thỉnh giáo tôn giá.

Cổ Trường Khanh cười hà hà:

- Được lắm, được lắm, xin mời vào trong rồi hãy nói chuyện sau.

Đoạn lão dẫn Kim Phi Hùng vào trong phòng, rồi sai tiểu đồng bưng lên một bình trà thơm bốc hương nghi ngút.

Kim Phi Hùng lập tức đi thẳng vào đề:

- Tôn giá đã lập ra Bách Kiếm Chi Minh, dựa trên tôn chỉ nào ?

Cổ Trường Khanh gật gù, đoạn chậm rãi nói:

- Chỉ có một tôn chỉ duy nhất là hoành dương võ học Trung Nguyên.

Kim Phi Hùng lại hỏi:

- Còn chuyện đối phó với Thái Dương cốc và Trường Xuân đảo ?

Mặt Cổ Trường Khanh hơi biến sắc:

- Nói như vậy cũng có thể được.

Kim Phi Hùng hỏi tiếp:

- Tôn giá biết là thế lực của hai phái đó đã xâm nhập vào Trung Nguyên ?

Cổ Trường Khanh thâm trầm, cơ trí hơn người, vui buồn hờn giận không lộ ra ngoài mặt, tuy cảm thấy câu hỏi của Kim Phi Hùng thật là đường đột, lại không rõ dụng ý của chàng ra sao, nhưng vẫn bình thản, ôn tồn đáp:

- Không sai, lão phu biết chắc là hai phái đã xâm nhập vào Trung Nguyên.

Kim Phi Hùng nâng chén trà lên uống cạn rồi từ từ nói:

- Tôn giá đã là minh chủ, tự nhiên đã có cách ứng phó từ lâu rồi chứ ?

Cổ Trường Khanh khẽ hừ lên một tiếng, đoạn mỉm cười:

- Lão phu thường nghe người ta nói “Bình đến thì phải chống lại, nước đến thì đất phải ụp xuống”.

Kim Phi Hùng cười lớn:

- Việc chẳng lẽ chỉ giản đơn như vậy thôi sao ?

Cổ Trường Khanh nghiêm mặt:

- Trừ phi bọn họ phải thay đổi tôn chỉ không được tàn sát các nhân vật trong võ lâm Trung Nguyên nữa.

Kim Phi Hùng liền đổi vấn đề:

- Tại hạ đã rõ tôn chỉ của Bách Kiếm Minh rồi, chẳng qua là tại hạ muốn hỏi thử đó thôi, còn như tại hạ chắc cũng được liệt vào hạng người mà quý minh chủ phải đối phó, đúng không ?

Cổ Trường Khanh cười lớn:

- Cái này thì các hạ phải tự hỏi mình mới phải, nếu như các hạ là người của Thái Dương cốc đến đây để phô trương thanh thế thì điều này cũng thật khó mà nói...

Kim Phi Hùng lên tiếng:

- Trừ chuyện này ra...

Cổ Trường Khanh thoáng động tâm nói tiếp:

- Nếu như chỉ là ân oán cá nhân thì Bách Kiếm Minh không muốn đa sự, giả tử như chuyện Quyền kiếm song tuyệt, thì đó là chuyện của phái Võ Đang, chứ không hề liên can đến Bách Kiếm Minh.

Kim Phi Hùng lập tức đứng dậy:

- Tốt lắm, câu chuyện giữa chúng ta từ đây coi như chấm dứt, sau này không ai chạm đến chuyện của người khác, ai lo phận ấy.

Cổ Trường Khanh chậm chạp cất tiếng:

- Hãy khoan, lão phu có việc muốn thỉnh giáo Kim đại hiệp.

Kim Phi Hùng liền bảo:

- Phải chăng là chuyện tối hôm qua ?

Cổ Trường Khanh gật đầu:

- Lão phu hi vọng Kim đại hiệp có thể giải thích sơ qua về chuyện này.

Mặt Kim Phi Hùng thoáng hiện vẻ phần nộ:

- Đó không phải là tại hạ, tại hạ đang âm thầm truy tầm kẻ mạo nhận danh hiệu của tại hạ.

Cổ Trường Khanh có kinh nghiệm giang hồ cực kỳ phong phú, đã gặp rất nhiều người, vừa nhìn nét mặt biết chàng không hề nói dối, song lão vẫn giả bộ kêu lên thất thanh:

- Lại có chuyện đó nữa hay sao ?

Kim Phi Hùng gật đầu:

- Tại hạ sở dĩ phải thân hành đến đây gặp Cổ trang chủ cũng chính vì chuyện này đây, tại hạ tuyệt nhiên không hề sợ Bách Kiếm Minh đối phó với mình. Nhưng mà để tránh cho quý minh hội đừng trúng vào âm mưu giá họa của kẻ khác mà làm sai đi tôn chỉ của mình.

Cổ Trường Khanh gật đầu:

- Chí phải, chí phải, nhưng mà lão phu còn có một chuyện muốn hỏi, không biết Kim đại hiệp có vui lòng không ?

Chàng liếc nhìn lão rồi đáp:

- Trang chủ có gì cứ hỏi, nếu như có chuyện gì vô cùng khó nói thì sau này tại hạ có thể trả lời sau.

Cổ Trường Khanh nhẹ buông tiếng thở dài:

- Để tránh bằng hữu trong Bách Kiếm Minh có sự hiểu lầm, nên mong Kim đại hiệp tiết lộ về sư môn được chăng ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Chuyện này thì tại hạ không thể đáp ứng được, bởi vì gia phụ bị kẻ thù sát hại, nếu như để lộ ra sẽ khiến cho việc tìm kiếm kẻ thù gặp nhiều trở ngại.

Cổ Trường Khanh hết sức thất vọng:

- Nếu là như thế thì lão phu cũng không gượng ép đại hiệp.

Lão dừng lại một lát rồi lại nói tiếp:

- Lão phu đã lăn lộn trên giang hồ lâu hơn Kim huynh mười mấy năm, nên quen biết rất nhiều người. Nếu như có điều gì cần đến thì lão phu sẽ giúp đại hiệp.

Kim Phi Hùng biết lão có ý kéo mình vào cuộc, vội nói:

- Thịnh tình của trang chủ tại hạ xin bái tạ, nếu như sau này có việc sẽ đến làm phiền trang chủ một chút.

Cổ Trường Khanh cười ha hả:

- Hay lắm, hay lắm, nếu như Kim huynh không ngại thì cứ việc đến đây, bản nhân sẽ tận lực.

Người này tướng mạo trung hậu, nhiệt tình đối đãi với người. Từ lúc Kim Phi Hùng hành tẩu trên giang hồ đến nay toàn gặp chuyện không may và những loại người bại hoại, nay bất giác nảy sinh hảo cảm với người này nên lại nói:

- Trang chủ là người trung hậu, tại hạ xin lãnh hảo ý của người. Nhưng mà tại hạ xin nói rõ, tại hạ không phải là địch thủ của võ lâm Trung Nguyên.

Cổ Trường Khanh lên tiếng:

- Lão phu tin tưởng tuyệt đối lời của Kim đại hiệp.

Kim Phi Hùng liếc mắt nhìn lão:

- Tại hạ còn có câu chuyện này muốn thổ lộ với trang chủ. Trường Xuân đảo đã có người xâm nhập vào Trung Nguyên, tại hạ đã tiếp được thiệp mời của Trường Xuân đảo.

Cổ Trường Khanh thoáng mỉm cười, đoạn gật đầu:

- Kim đại hiệp đã thành tâm như vậy thì lão phu cũng không giấu gì đại hiệp, công tử áo gấm ở cùng chung khách điểm với Kim huynh chính là môn hạ của Thái Dương cốc.

Kim Phi Hùng nói:

- Hẳn tên là Cốc Chi Dương, võ công cũng không thua gì tại hạ, tại hạ cũng hoài nghi y là người của Thái Dương cốc.

Cổ Trường Khanh trầm ngâm một lát rồi nói:

- Cái tên Cốc Chi Dương thì chẳng khác nào đã tự tố cáo hẳn là người của Thái Dương cốc, người này đã khiến cho lão phu hoài nghi từ lâu.

Kim Phi Hùng chợt hiểu, chàng thầm nghĩ:

“Người này có thể thi triển “Quỷ ảnh thiên biến thân pháp”, quả nhiên y là người của Thái Dương cốc.”

Cổ Trường Khanh thấy chàng trầm ngâm không đáp, lại nói tiếp:

- Nếu như Kim đại hiệp không có chuyện gấp thì hãy lưu lại đây vài khắc, để lão phu giới thiệu với mấy vị bằng hữu.

Kim Phi Hùng vội đáp:

- Không cần đâu, tại hạ đến đây không hề có ý nhờ trợ thủ, tại hạ sẽ đơn thân độc mã đến với Trường Xuân đảo.

Cổ Trường Khanh cất tiếng cười lớn:

- Quý thay, cứ như đại hiệp nói thì võ lâm Trung Nguyên đã bớt được một mối lo.

Kim Phi Hùng vòng tay, hơi cúi mình xuống nói lớn:

- Trời đã trỗi rồi, tại hạ xin được cáo từ.

Cổ Trường Khanh cười mãn nguyện:

- Lão phu vô cùng bội phục Kim đại hiệp, nhưng đại hiệp yên lòng, trong cuộc giao đấu với Trường Xuân đảo đại hiệp sẽ không cô đơn đâu.

Kim Phi Hùng cười lên một tràng dài rồi sải bước đi ra khỏi đại điện, chàng cũng cực kỳ hài lòng về việc mình đã làm. Đây chẳng phải vì chàng bớt đi mối họa đối địch với Bách Kiếm Minh mà do chàng đã quen được một nhân vật như Cổ Trường Khanh.

Cổ Trường Khanh văn hoa, nho nhã, giao du rộng rãi, đúng sai phân minh, nhất định sẽ có cách giúp chàng báo thù.

Kim Phi Hùng vượt qua một đoạn bờ sông, đang định thi triển khinh công để mau chóng trở về trong thành, đột nhiên phía sau lưng chàng có một vị đạo trưởng tóc dài đang đi tới, đó là Lăng Hư Tử của phái Võ Đang, theo sau còn có Khoái Kiếm thủ Chu Lương, Đại Minh thiền sư, Truy hồn tiêu Tần Trọng, tất cả khoảng sáu cao thủ.

Kim Phi Hùng chợt dừng bước, lạnh lùng liếc nhìn họ, đoạn cất tiếng cười lạnh lẽo ghê hồn.

Lăng Hư Tử trầm sắc mặt hừ lên một tiếng:

- Võ Đang không có thù oán chi với ngươi, tại sao ngươi lại nỡ hạ độc thủ với môn hạ của ta ?

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp lại:

- Phải chăng ngươi muốn nói đến chuyện Quyền kiếm song tuyệt ?

Lăng Hư Tử giận dữ:

- Há chỉ có việc Tăng Vân Hạc, hôm nay lại có thêm ba môn hạ bị giết chết dưới lưỡi kiếm của người. Làm sao chúng ta có thể bỏ qua được.

Kim Phi Hùng kinh ngạc:

- Lại có thêm chuyện đó nữa sao ?

Lăng Hư Tử hừ lên một tiếng:

- Đại trượng phu dám làm dám nhận, người đã dám làm thì sao lại không dám thừa nhận ?

Kim Phi Hùng vốn tính lạnh lùng cao ngạo vô cùng, từ lúc gặp Bạch Lãnh Thu tính tình chàng đã thay đổi rất nhiều. Nay bị Lăng Hư Tử bức bách, bất giác làm cho tính cuồng ngạo lại nổi lên, bèn ngẩng mặt cười lên một tiếng rồi đáp:

- Tại hạ vốn lười biếng không thích nói lời thôi, vậy thì các người cứ nhớ lấy món nợ đó giùm tại hạ.

Lăng Hư Tử miệng niệm vô lượng thọ Phật, đoạn bảo chàng:

- Bần đạo lâu nay không muốn động thủ sát sinh, hi vọng thí chủ nghe theo lời khuyên của bần đạo, cùng với bần đạo đi gặp chuông giáo của bản phái ở Võ Đang sơn, người xuất gia sẽ lấy lòng từ bi mà tha chết, xóa tội cho thí chủ.

Kim Phi Hùng chột cười lớn:

- Lăng Hư Tử! Người thật quá xem thường Kim mỗ rồi đó, nếu như ta là Thanh Y Tu La ba tháng trước đây thì e rằng tối nay đã có một trận lưu huyết, và các người cũng đừng mong sống sót.

Khoái kiếm thủ Chu Lương là kẻ có tính cực kỳ nóng nảy, nghe vậy bèn trợn mắt gầm lên một tiếng:

- Người thật là phách lối.

Kim Phi Hùng lạnh lùng nói tiếp:

- Các người muốn động thủ hay sao? Ta nói thật, các người không phải là đối thủ của ta đâu, hãy bảo với quý chuông môn nhân, một tháng sau sẽ phân thắng bại dưới chân núi Chung Sơn.

Lăng Hư Tử cảm thấy rung động, lão ta đã vào tuổi thất tuần, song những chuyện quá khứ lão vẫn còn nhớ như in trong ký ức. Ba mươi năm trước đây Đại sư Huệ Không,

chưởng môn phái Thiếu Lâm cũng đã từng ước đấu như vậy mà mất mạng dưới tay cao thủ của Thái Dương cốc.

Thiếu niên này còn quá nhỏ tuổi mà đã được liệt vào hàng Tứ đại ma tôn, rất có thể là được truyền thụ võ công đặc dị của Thái Dương cốc, nghĩ đến đây, bất giác lão rừng mình ớn lạnh.

Khoái kiếm thủ Chu Lương y có sư bá mình ở bên cạnh nên mặt lấm bầm giận dữ gầm lên như sấm, cổ tay lão thoáng động, trường kiếm sau lưng phóng ra muôn đóa hoa kiếm chém vào cánh tay của Kim Phi Hùng.

Trên giang hồ đã đặt cho y cái biệt hiệu là Khoái kiếm thủ cho nên chiêu thức y phát ra lạ hơn điện xẹt.

Nào ngờ trường kiếm vừa phóng ra chợt có một luồng kinh lực vô hình hết sức mãnh liệt cùng với một cực đạo mạnh kinh hồn ào ạt tràn tới, đồng thời trường kiếm trên tay y không sao đâm tới được, như bị một gọng kìm thép kẹp chặt làm cho lưỡi kiếm không sao nhích động, thân hình Khoái kiếm Chu Lương bị luồng lực đạo dội lại, khiến y lập tức thối lui gần chục bước mà thân hình vẫn lảo đảo, không sao đứng vững lại được.

Sự việc xảy ra chỉ trong nháy mắt, lúc hấn vung kiếm lên Lăng Hư Tử biết là cực kỳ nguy hiểm, nhưng không sao ngăn cản kịp, chỉ biết giậm chân thở dài, vội đưa tay ra đỡ y cho khỏi bị té ngã.

Chu Lương nhổ ra một búng máu tươi, giọng y thều thào ngất quãng:

- Sư bá... đệ tử...

Lăng Hư Tử vội giơ tay điểm vào mấy huyệt đạo của y rồi trầm giọng bảo:

- Không được nói nữa.

Kim Phi Hùng vừa mới xuất thủ một chiêu đã đoạt được binh khí của đối phương, lại còn dùng thần công làm chấn thương nội tạng của y, trong lòng chàng cũng thầm kinh ngạc, không ngờ công phu của mình lại tiến bộ đến mức đó, thuận tay chàng phóng thanh kiếm ra xa.

Trường kiếm tựa như mũi tên cắm phập vào cây bạch dương cách đó mấy chục trượng, đoạn chàng cao giọng bảo:

- Tại hạ không muốn sát thương người lúc này, hãy thông báo với quý chưởng môn nhân chớ nên quên lời hẹn ước đấu một tháng sau.

Lúc này sắc mặt của Lăng Hư Tử trông thật khó coi, lão muốn ra tay giao chiến với chàng một trận, nhưng lão biết rõ võ công của mình dù có cao hơn Chu Lương rất nhiều nhưng cũng chẳng phải là địch thủ của đối phương.

Lão đã luyện võ mấy chục năm nay nên thoáng nhìn ra chưởng lực của đối phương gần giống như cương khí của đạo gia, hay là công phu Phật môn Ban nhược thần công, nếu không tại sao lại có sức phản chấn dội lại ghê gớm như vậy.

Nhìn theo bóng hình của Kim Phi Hùng dần dần khuất trong màn đêm, bất giác Lăng Hư Tử buông tiếng thở dài:

- Tần hiền chí, hãy công Bích Trần trở về.

Truy hồn tiêu Tần Trọng đã âm thầm thủ sẵn ba ngọn truy hồn tiêu trong tay, định xuất kỳ bất ý ném ra, nhưng không biết vì sao y lại không đủ can đảm xuất thủ, đến khi Lăng Hư Tử lên tiếng gọi y mới quay lại chạy đến trước mặt Chu Lương đoạn lên tiếng hỏi:

- Sư huynh! Thương thế huynh ra sao rồi ?

Lăng Hư Tử khoát tay bảo:

- Không cần hỏi, cứ công sư huynh ngươi là được rồi.

Chợt nghe trong bóng tối có một thanh âm vang lên:

- Không được di động y.

Tần Trọng ngẩn người kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn lên thấy Phụng Lăng trang chủ chấp hai tay sau lưng từ phía sau chậm chậm bước tới.

Lăng Hư Tử chợt cau mày:

- Chẳng hay trang chủ có điều chi chỉ giáo ?

Cổ Trường Khanh từ tốn đáp:

- Bích Trần đạo nhân bị chấn thương nên phủ tạng đã chuyển vị. Lúc này không thể di động được, nếu chỉ cần động dậy thì lập tức sẽ trở thành phế nhân.

Lăng Hư Tử bất giác nóng mặt:

- Bần đạo đã phong bế huyết đạo của y rồi.

Cổ Trường Khanh cúi người đưa bàn tay áp vào mạch môn của Bích Trần đạo nhân, chợt lão nghiêm giọng:

- Lão phu tuyệt nhiên không nói láo, thương thế của đạo huynh không nhẹ chút nào.

Lăng Hư Tử cũng biết thương thế của Bích Trần hết sức trầm trọng, tự biết mình không thể trị thương được, nên cất tiếng than thở:

- Bần đạo cũng biết thương thế của y không nhẹ, trước mắt chỉ tạm thời làm cho vết thương không phát tác thêm, rồi sẽ phái người trở về Tung Sơn cầu lấy bát bảo hồi xuân tán của Thiếu Lâm để trị thương.

Cổ Trường Khanh lắc đầu:

- Làm vậy e rằng sẽ không kịp, chi bằng hãy để cho lão phu thử xem sao.

Trong bụng Lăng Hư Tử tuy không muốn, nhưng người ta đã có hảo ý, lão cũng không tiện ngăn trở, nên khẽ cúi đầu đáp:

- Phiền trang chủ giúp cho một tay, xin bái tạ.

Cổ Trường Khanh mỉm cười:

- Cùng là võ lâm đồng đạo với nhau, chỉ có chuyện nhỏ, chẳng sao đâu, cần chi phải khách khí cảm tạ như vậy.

Rồi lão tiến lại ngồi xếp bằng sau lưng Chu Lương, nhẹ nhàng đặt tay lên huyết mệnh môn, đoạn từ từ lấy chân khí của mình truyền vào người y, giúp y vận khí hành công điều hòa hơi thở. Đại Minh thiền sư và Truy hồn tiêu Tần Trọng đều là những tay đại hành gia, thấy Cổ Trường Khanh tiêu hao chân nguyên của mình để trị thương cho Chu Lương, trong lòng cực kỳ cảm kích vội rút binh khí chia làm hai hướng, ngưng thần giới bị hộ pháp cho hai người.

Cổ Trường Khanh vận công trị thương cho Khoái kiếm thủ Chu Lương hơn một giờ đồng hồ mới ngừng tay, thở hắt ra một hơi nhẹ nhõm, đoạn thu chưởng về, đứng dậy cười bảo:

- Thật là may mắn, thương thế của Bích Trần đạo nhân đã vô sự, chẳng còn gì phải lo lắng nữa.

Lúc này Chu Lương mới từ từ mở mắt ra, vận người định đứng dậy nhưng Cổ Trường Khanh vội cản lại:

- Đạo huynh tạm thời chớ nên cử động, cứ ngồi im nghỉ ngơi một lát đã.

Chu Lương khẽ gật đầu:

- Đại ân cứu mạng của trang chủ, kẻ này sẽ đến bái tạ sau.

Cổ Trường Khanh cười lên sáng khoái:

- Chuyện nhỏ chớ nên để tâm làm chi.

Lăng Hư Tử chợt hỏi:

- Vừa rồi trang chủ ngẫu nhiên đi qua đây hay là có dụng ý nào khác ?

Cổ Trường Khanh vội đáp:

- Lão phu tình cờ đi ngang qua đây vậy thôi, vừa đúng lúc gặp quý phái tranh đấu với Thanh Y Tu La.

Lăng Hư Tử buông tiếng thở dài:

- Bần đạo bất tài, đành phải nuốt hận để cho ma đầu đó ung dung bỏ đi.

Cổ Trường Khanh liền nói:

- Đạo trưởng đừng nên quá khiêm nhường như thế, võ công của Thanh Y Tu La tuy cực kỳ bá đạo, nhưng làm sao địch nổi thần công của người ?

Lăng Hư Tử chợt cảm thấy nóng mặt, thoáng biến sắc:

- Trang chủ chẳng lẽ muốn làm nhục lão sao ?

Cổ Trường Khanh lắc đầu lia lịa:

- Đạo trưởng không nên hiểu lầm, lời lão phu thực tình mà.

Lăng Hư Tử buồn bã đáp:

- Trang chủ chắc chưa thấy người này xuất thủ, công lực của y quả thực cao hơn bần đạo rất nhiều.

Cổ Trường Khanh giả bộ kêu lên thất kinh:

- Quả thật như vậy sao ?

Lăng Hư Tử thở dài:

- Nếu như bần đạo là đối thủ của y thì bần đạo đâu để cho y bỏ đi một cách dễ dàng như vậy.

Cổ Trường Khanh lại hỏi:

- Đạo trưởng có nhận ra lộ số võ công của y không ?

Lăng Hư Tử lắc đầu:

- Vừa rồi y xuất chiêu cực kỳ nhanh, bản đạo không thể nào nhìn kịp lối xuất thủ của y.

Cổ Trường Khanh gật đầu:

- Võ công của Thái Dương cốc có tốc độ phát chiêu nhanh vô tưởng, xem ra Thanh Y Tu La đã được cao thủ của Thái Dương cốc truyền thụ võ công.

Giọng Lăng Hư Tử buồn rầu:

- Võ lâm sắp có tai kiếp lớn lao, mọi việc tồn vong của võ lâm Trung Nguyên đều kỳ vọng nơi trang chủ.

Cổ Trường Khanh vội đáp:

- Đạo trưởng quá khen đó thôi, Phụng Lăng trang bất quá chỉ là một tiểu bang, tiểu phái mà thôi, đâu dám nhận trọng trách lớn lao như vậy.

Lăng Hư Tử bỗng nghiêm sắc mặt:

- Bản đạo không quá lời bao giờ, hiện nay võ lâm Trung Nguyên hiếm có ai có tài năng sánh với trang chủ được. Sự tình đã nghiêm trọng, lẽ nào trang chủ lại nỡ chối từ...

Cổ Trường Khanh buông tiếng thở dài:

- Võ lâm đã xem trọng Cổ mộ như thế, thật khiến cho Cổ mộ lo lắng không yên, sự đã đến nước này thì tệ chức không hề khách khí nữa, sẽ tận tâm chu toàn đại sự.

Lăng Hư Tử lại lên tiếng:

- Thanh Y Tu La đã ước định với chưởng môn nhân của tệ phái quyết đấu một trận dưới chân núi Chung Sơn vào tháng sau, đây là trận đấu sinh tử tồn vong của phái Võ Đang. Bản đạo phải cấp tốc trở về Võ Đang sơn, gặp chưởng môn để bẩm báo lại tất cả mọi chuyện.

Cổ Trường Khanh trầm tư một lát, rồi từ từ lên tiếng:

- Cứ theo như tệ chức thấy Thanh Y Tu La hình như không phải là cao thủ thật sự của Thái Dương cốc, chúng ta cũng không nên bức bách y thái quá.

Lăng Hư Tử chợt trầm sắc mặt:

- Võ Đang và Thanh Y Tu La có mối thù bất cộng đới thiên, cho dù không phải là người của Thái Dương cốc đi chăng nữa thì cũng chẳng có gì khác biệt.

Cổ Trường Khanh biết mối thù của Võ Đang với Kim Phi Hùng hết sức sâu sắc, dù có khuyên giải nhiều lời cũng phí công vô ích, nên lão vòng tay từ biệt:

- Đêm đã quá khuya, xin đạo trưởng mau mau trở về, tề chức cũng phải lui gót, xin cáo từ.

Lăng Hư Tử cũng có việc riêng, nên cũng vòng tay đáp lễ:

- Đa tạ trang chủ đã ra tay giúp đỡ, bản đạo phải trở về bản môn, chắc có lẽ nửa tháng sau mới trở lại Kim Lăng. Xin bái biệt !

Nói đoạn, lão cùng với Truy hồn tiêu Tần Trọng và mấy người kia vội vã đi trở vào trong thành.

Cổ Trường Khanh nhìn theo sau lưng bọn họ, đoạn cất tiếng cười lạnh, cũng chậm chậm bước về phía bờ sông.

Người này tính tình thâm trầm, cơ trí hơn người, tuy xuất hiện trên giang hồ chỉ mới khoảng chục năm nay, nhưng danh tiếng cũng ngang hàng với các đại môn phái như Thiếu Lâm, Võ Đang...

Võ công của lão cũng không hề để lộ ra cho đồng đạo võ lâm trông thấy, nhưng mà người trên giang hồ đều biết võ công của lão cao diệu, song đến trình độ nào thì không một ai có thể biết được.

Lần này các môn phái tụ hội về Kim Lăng, lại lập nên Bách Kiếm Chi Minh đều do lão nghĩ ra, đến lúc này những người đến xin gia nhập Bách Kiếm Minh đã có hơn trăm nhân vật, như thế cũng đủ biết lão có mối giao du rộng rãi và có danh vọng ra sao.

Cổ Trường Khanh về đến Giang Thần miếu thì đã gần vào canh tư, nhưng lão vẫn chưa chịu nghỉ ngơi, mà lại đi vào gian phòng tĩnh tọa, nhắm mắt dưỡng thần tụ khí.

Bất ngờ lão mở bừng mắt, gõ nhẹ lên bàn hai cái, lập tức phía bên ngoài cửa có một tiểu đồng mặc y phục xanh tiến vào, hạ giọng hỏi:

- Trang chủ có điều chi phân phó ?

Cổ Trường Khanh đáp:

- Mời sư gia đến đây cho ta.

Tiểu đồng ứng tiếng rồi lập tức đi ra ngoài phòng, chẳng bao lâu sau có một văn nhân trung niên tay phe phẩy quạt, mình vận y phục xanh đi vào.

Cổ Trường Khanh lên tiếng:

- Mời Khang huynh ngồi.

Văn nhân trung niên ngồi xuống ghế rồi nói:

- Trang chủ cho gọi thuộc hạ có điều chi chỉ giáo ?

Cổ Trường Khanh hỏi:

- Kể mạo danh Thanh Y Tu La các người đã truy tìm ra chưa ?

Văn nhân trung niên đáp:

- Bọn họ có hai người tất cả, hành tung nguy dị ẩn mật, rất có thể là người của Trường Xuân đảo.

Cổ Trường Khanh gật đầu:

- Bọn chúng hạ lạc ở nơi đâu ?

Văn nhân trung niên đáp:

- Thuộc hạ đã phái người đi theo, hiện giờ chưa thấy hồi báo.

Cổ Trường Khanh lại hỏi tiếp:

- Còn gã công tử áo gấm Cốc Chi Dương thì sao ?

Văn nhân trung niên vội trả lời:

- Tên này giáo hoạt vô cùng, lại thêm có người đi theo, thuộc hạ cũng đã phái người theo sát y, sáng mai tất có hồi báo.

Cổ Trường Khanh nhè nhẹ thở dài:

- Những đối thủ trước mắt của Phụng Lăng trang chúng ta đều là những nhân vật tàn độc vô lương, chẳng những cơ trí hơn người mà võ công cũng cao tuyệt đỉnh, người phải dụng tâm phòng bị kỹ lưỡng mới được.

Văn nhân trung niên liền đáp:

- Trang chủ bất tất phải bận tâm, thuộc hạ cũng biết chuyến này cực kỳ hung hiểm, chỉ cần sơ ý là sẽ mất mạng lập tức.

Cổ Trường Khanh lại nói tiếp:

- Người nên phân phó cho thủ hạ biết, chỉ nên giám sát hành động của Thanh Y Tu La, hấn không phải là đối thủ của ta, khi cần thì có thể giúp hấn một tay.

Vẻ mặt văn nhân trung niên thoáng lộ nét kinh ngạc:

- Người này là môn hạ của Thái Dương cốc, trang chủ có tâm dung túng cho y, chỉ e sau này khó mà áp chế nổi y được.

Cổ Trường Khanh mỉm cười:

- Người này chẳng phải là môn hạ của Thái Dương cốc, ta sẽ có cách áp chế y.

Văn nhân trung niên biết trang chủ liệu toán như thần, mà lão đã nói như thế nên cũng không tiện nói thêm, vội chuyển sang chuyện khác:

- Nghe nói Thiên Long tự đã sai một số đông cao thủ xâm nhập vào Trung Nguyên để thu hồi Mật Đà Thần Châu, nhưng nghe lời giang hồ đồn đại viên bảo châu này đã rơi vào tay Thanh Y Tu La, chúng ta nên xử trí chuyện này ra sao ?

Cổ Trường Khanh dăm chiêu giây lát, rồi từ từ cất tiếng:

- Thanh Y Tu La lúc này bị vây tứ bề, cho dù võ công của y có cao đến mấy cũng không thể nào chống lại lực lượng của ba phái kia hợp lại, chúng ta nên âm thầm ám trợ cho y.

Văn nhân trung niên lộ vẻ kinh dị:

- Võ Đang oán hận y đến tận cốt tủy, Thiên Long tự cũng không hề để yên cho y, giả như chúng ta tiếp trợ y thì người của hai môn phái kia tất sẽ hiểu lầm bản trang.

Cổ Trường Khanh cất giọng cười lớn:

- Muốn thành công phi thường thì cũng phải làm những chuyện phi thường, cái chết của Quyền kiếm song tuyệt thì do Thanh Y Tu La gây ra là tất nhiên. Còn như việc tăng nhân Thiên Long tự thì đó là thế lực ngoại lai, thế nên ta có thể cách để nói. Lúc cần kíp ta có thể giải thuyết khiến cho Tứ đại ma tôn liên thủ kháng cự lại bọn lạt ma kia.

Văn nhân trung niên vẫn chưa hết lo lắng:

- Nếu như vậy cường địch tập trung quá nhiều, làm sao ta được lợi ?

Cổ Trường Khanh cười đáp:

- Chuyện này không thể nói hai ba câu mà có thể giải thích được, người cứ y theo lời ta mà làm là được rồi.

Văn nhân trung niên không dám nói thêm nữa, đành phải miễn cưỡng gật đầu mà thôi.

Cổ Trường Khanh chợt hỏi:

- Cửu Thiên thần ma và Thực Nhân ma tôn đã đến chưa ?

Văn nhân trung niên đáp:

- Bọn họ đã đến rồi.

Cổ Trường Khanh bật cười ha hả:

- Hay lắm, ta sẽ an bài cho Tứ đại ma tôn gặp nhau.

Đoạn lão nghiêm giọng nói tiếp:

- Lạt ma Thiên Long tự hạ lạc ở nơi nào ?

Thư sinh trung niên đáp:

- Dường như họ ở Bích Vân thiên tự phía ngoài thành.

Cổ Trường Khanh chợt đứng dậy đi đến sát bên văn nhân trung niên rồi ghé sát tai y thì thầm mấy câu.

Văn nhân trung niên chăm chú lắng nghe, đến khi lão nói xong mới khẽ gật đầu:

- Thuộc hạ minh bạch rồi.

Chợt bên ngoài cửa sổ có ánh sáng lấp loáng, từ ngoài cửa có một tiểu đồng mình vận y phục xanh, lưng đeo trường kiếm bước vào, khom lưng vái chào văn nhân trung niên:

- Khải bẩm sư gia, Bằng tổng quản có việc muốn nói.

Văn nhân trung niên thoáng ngạc nhiên:

- Có chuyện chi vậy ?

Tiểu đồng đáp:

- Nghe nói những người chúng ta sai đi đều bị người ta giết hết rồi.

Văn nhân trung niên biến sắc mặt.

Cổ Trường Khanh khoát tay ra hiệu như không có chuyện gì:

- Ta biết rồi, người đi đi.

Tiểu đồng cúi rạp mình ứng tiếng, rồi từ từ lui ra ngoài.

Cổ Trường Khanh đưa mắt nhìn văn nhân trung niên:

- Điều này có phần do người đó, bọn họ đã dám cả gan mạo danh Thanh Y Tu La thì chẳng phải là hạng tầm thường, người sai mấy đệ huynh của bản trang thì chỉ làm phí mạng họ mà thôi.

Văn nhân trung niên chợt đỏ mặt:

- Thuộc hạ quả thật đã quá coi thường bọn chúng.

Cổ Trường Khanh vỗ nhẹ vào vai y:

- Không nên lúng túng khó xử như vậy, chuyện này ta sẽ ra tay sắp xếp, bọn họ đến Trung Nguyên chuyến này tuyệt nhiên chẳng phải là dạo chơi đâu, nhất định là phải có nguyên nhân, nếu như có thể khiến cho Trường Xuân đảo và Thái Dương cốc xung đột với nhau thì hay biết mấy.

Cổ Trường Khanh tựa như đã mất hết hứng thú, lão vươn vai ngáp dài một cái rồi lui vào trong giường, ngồi xếp bằng, nhắm mắt dưỡng thần tụ khí.

Lại nói về Kim Phi Hùng.

Khi chàng trở về khách điểm trời đã gần qua canh ba nên không tiện gọi cửa, nhẹ nhàng thi triển khinh công bay vọt qua tường mà vào trong phòng.

Khi ánh đèn được thắp lên, chàng chợt phát giác ở phía dưới ngọn đèn có một mảnh giấy xếp ngay ngắn ở đó, vội vàng cầm lên xem thử, phía trên mảnh giấy có mấy hàng chữ thảo:

“Kim Phi Hùng hiền chí, thấy mảnh giấy này thì hãy đến ngay ngõ hẻm Ô Y trước canh ba, trễ e không kịp, ta có chuyện gấp cần bàn.

Ngu thúc Vương Thiên Trạch lưu bút.”

Xem xong mảnh giấy, trong lòng chàng nghi hoặc vô cùng.

Âm dương thủ Vương Thiên Trạch là một nhân vật cực kỳ có danh tiếng trong thành Kim Lăng này, không biết có chuyện gì cần đến gặp mình, bên tai chàng chợt nghe tiếng trống điểm canh vang lên, thời gian đã đến canh tư rồi, giờ ước hẹn đã trễ. Nhưng mà nét bút viết vội vàng, chứng tỏ trong lòng người viết nó có chuyện gì lo lắng gấp gáp, lão tuy đã một lần ám hại chàng, song lão là bậc phụ chấp chỉ vì trong lòng có ẩn tình khó nói nên mới phải làm như vậy.

Nghĩ ngợi giây lát, chàng quyết định đi xem sự thể ra sao.

Nơi ở của Vương Thiên Trạch thì không còn lạ gì với chàng nữa.

Kim Phi Hùng triển khai Quỷ ảnh thiên biến thân pháp, không bao lâu sau chàng đã đến được nhà của lão, do đêm khuya không ai canh cửa hỏi thăm nên chàng cứ theo đường cũ, nhảy qua tường vào bên trong.

Chợt thấy phía trong đại sảnh đèn nến sáng choang, rồi từ trong vọng ra tiếng khóc của nữ nhân, trong lòng chàng rất lấy làm kinh ngạc.

Thân pháp của Kim Phi Hùng nhanh nhẹ cực kỳ, thoáng chốc đã lướt đến đại sảnh, ngược mắt nhìn kỹ thấy ở giữa gian đại sảnh có một cỗ quan tài, một thiếu nữ mặc đồ trắng đang ngồi bên cạnh gục đầu khóc than thảm thiết.

Đại lực thần Ung Hòa cùng với mấy nhân vật giang hồ đang ngồi đàm luận ồn ào, Kim Phi Hùng liền ho lên một tiếng đoạn hỏi:

- Ung sư huynh, quý phủ vừa có chuyện gì xảy ra vậy ?

Ung Hòa và bọn người ngồi đó không ngờ lại có người xâm nhập vào đêm khuya như vậy, nên vô cùng kinh ngạc giật nảy mình, đến khi nhìn thấy Kim Phi Hùng, mặt y lộ vẻ căm giận cực độ. Lập tức rút từ trong ngực áo ra hai ngọn phán quan bút sáng lấp lánh.

Lúc này những hán tử ngồi gần đó cũng đã phát hiện ra Kim Phi Hùng, vội rời khỏi chỗ, rút binh khí ra trợ chiến.

Kim Phi Hùng thấy vậy rất đổi ngạc nhiên, vội lên tiếng:

- Mong các vị chớ có hiểu lầm, tại hạ theo lời ước hẹn của Vương bá bá nên mới đến đây.

Ung Hòa tức giận gầm lên:

- Ác đồ, ngươi lại đến đây làm gì, ta quyết liều mạng với ngươi.

Đôi phán quan bút nhất tề vung lên điểm thẳng vào mặt đối phương.

Ung Hòa có ngoại hiệu là Đại Lực Thần, nên có sức khỏe kinh người, thế điểm tới của phán quan bút lệ làng hết sức.

Kim Phi Hùng nghiêng người tránh né, đoạn tức giận hỏi:

- Ngươi làm cái trò gì vậy hả ?

Ung Hòa lại gầm lên một tiếng, vươn người lao tới, đôi song bút rít lên ào ào, trong thoáng chốc đã công ra hơn mười chiêu.

Kim Phi Hùng tuy trong lòng cực kỳ phẫn nộ, nhưng chàng cũng không hề hoàn thủ mà chỉ triển khai “Quý ảnh thiên biến thân pháp” nhẹ nhàng khéo léo tránh khỏi thế công lợi hại của đối phương, rồi lạnh lùng quát:

- Dừng tay, có chuyện gì xảy ra, hãy nói cho ta nghe trước đã rồi có động thủ cũng được mà.

Ung Hòa chợt dừng bớt cơn kích động, rồi dừng đôi bút phán quan lại, đôi mắt chăm chăm nhìn vào mặt Kim Phi Hùng, đoạn hừ lên một tiếng:

- Gia sư và người có thù oán chi, tại sao người lại hạ độc thủ với người.

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Mấy ngày gần đây tại hạ không hề gặp mặt lệnh sư.

Đoạn chàng đưa tay lấy từ trong người ra mảnh giấy có lưu lại bút tích của Vương Thiên Trạch đang định đưa cho Ung Hòa.

Bất ngờ, phía sau lưng chàng vang lên thanh âm của một nữ nhân, tiếp đó một thiếu nữ tay cầm trường kiếm đột ngột vung lên xông về phía chàng.

Kim Phi Hùng xoay nhẹ gót chân, nhẹ nhàng bay người đảo sang một bên tránh đường kiếm của nàng rồi khẽ cau mày cất tiếng, giọng lạnh lùng:

- Các người đều phát điên hết rồi hay sao ?

Thiếu nữ áo trắng đâm ra một chiêu không trúng, chợt lia ngang lưỡi kiếm, hóa thành bảy đóa hoa kiếm chém ngang người Kim Phi Hùng.

Ung Hòa vội vung đôi phán quan bút gạt lưỡi kiếm sang một bên, đoạn trầm giọng quát lớn:

- Sư muội hãy khoan động thủ.

Mặt thiếu nữ áo trắng vẫn còn ngấn lệ, giọng căm hận:

- Sư ca chớ nên ngăn cản ta.

Kim Phi Hùng hừ lên một tiếng lạnh lùng:

- Nếu như ta là Thanh Y Tu La của ba tháng trước đây thì e rằng các người sẽ khó toàn mạng.

Tay chàng đột ngột ném mảnh giấy về phía Ung Hòa.

Ung Hòa thấy thế ném của miếng giấy mạnh mẽ giống như một đạo bạch quang bay tới liền vội vàng vận hết công lực giờ tay đón lấy mảnh giấy.

Nào ngờ thế bay của mảnh giấy mãnh liệt vậy, song khi rơi vào tay y không hề có chứa chút kinh lực nào, trong bụng hết sức kinh hãi, thầm nghĩ:

“Cứ xem như vậy cũng đủ biết người này đã đạt tới cảnh giới tối cao, nội lực có thể thu phát tùy ý.”

Y liền mở mảnh giấy ra xem, nhận ra thủ bút của sư phụ mình không khỏi ngạc nhiên, lập tức đưa cho thiếu nữ áo trắng xem.

Thiếu nữ tiếp nhận mảnh giấy lướt mắt xem thử, nhin không được bật khóc òa lên, giọng nàng cực kỳ phẫn hận:

- Điều này lại càng không thể sai lầm được, gia gia ta hẹn người đến gặp vào canh ba, người đến rồi nói rằng không hợp nên người nổi hung tính ra tay sát hại người.

Ung Hòa ngược lên, đưa mắt nhìn Kim Phi Hùng:

- Gã họ Kim kia, hi vọng người có thể giải thích cho chúng ta.

Kim Phi Hùng lạnh lùng đáp:

- Khi tại hạ thấy được mảnh giấy này thì trời đã sắp vào canh tư, nhưng tại hạ cũng vội vàng đến đây, trong quý phủ đã phát sinh ra chuyện gì cho đến bây giờ tại hạ vẫn chưa được minh bạch.

Ung Hòa chợt buông tiếng thở dài vô cùng thảm nảo:

- Suốt buổi tối hôm nay gia sư ngồi trong khách sảnh tựa như đang đợi một ai đó, đến đầu canh ba đột nhiên trong khách sảnh vang lên tiếng ầm ỹ, ta nghe vậy liền vội chạy đến, chỉ thấy một người áo xanh xẹt ra ngoài cửa mất hút, còn gia sư thì quần quai lăn lộn trên vũng máu.

Kim Phi Hùng lắng nghe hết sức chăm chú, lúc này chợt lên tiếng:

- Tại hạ đến trễ một bước khiến cho Vương bá bá phải chết oan uổng, phí đi sinh mạng quý giá.

Ung Hòa chợt lên tiếng bảo:

- Vì vậy nên có thể nói sư phụ đã biết trước có kẻ sẽ đến ám hại người.

Kim Phi Hùng trầm tư một lát đoạn bảo:

- Hoặc là Vương bá bá có việc bí mật cần nói với tại hạ, nhưng đối phương đã biết được vội ra tay giết người diệt khẩu.

Ung Hòa có vẻ nghi hoặc:

- Người có thể nói đối phương là kẻ nào không ?

Kim Phi Hùng lắc đầu:

- Tại hạ bất quá chỉ suy đoán như vậy thôi, còn như Vương bá bá có gây thù kết oán với ai thì tại hạ hoàn toàn không biết được.

Giọng thiếu nữ áo trắng bi phẫn:

- Gia gia ta chẳng phải là đồ vô danh tiểu tốt, người tầm thường làm sao có thể sát hại gia gia ta được ?

Kim Phi Hùng vội tiếp lời:

- Phải đó, trong ba chiêu sáu thức mà có thể sát hại được bá bá thì một nhân vật võ lâm bình thường không thể nào làm được điều đó.

Thiếu nữ áo trắng đột nhiên vùng kiếm chỉ thẳng vào mặt Kim Phi Hùng:

- Cho nên ta mới hoài nghi kẻ đó chính là Thanh Y Tu La oai chấn giang hồ.

Kim Phi Hùng lạnh lùng nhìn nàng:

- Võ công của ta so với lệnh tôn thì ai mạnh hơn ai ?

Thiếu nữ áo trắng hừ lạnh:

- Tuy rằng không hơn gia gia nhưng ta cũng không dễ gì bỏ qua cho người được.

Kim Phi Hùng cười lạnh:

- Nếu như tại hạ có thể sát hại gia gia của người dễ dàng như vậy thì hai người há có thể là đối thủ của ta không ?

Chàng ngừng lại một chút, đoạn nói tiếp:

- Gia gia người tuy có chỗ đối xử không phải với ta, nhưng ta kính trọng người là bậc phụ chấp, tuyệt nhiên ta không có ý oán hận người, hơn nữa ta không có lý gì để sát hại người, hãy thu kiếm lại đi, đừng có tàn sát lẫn nhau như vậy, để cho người thân đau khổ, hung thủ vui mừng.

Thần thái của Kim Phi Hùng có một uy nghi kinh hồn làm cho thiếu nữ áo trắng bất giác phải bỏ kiếm xuống.

Ung Hòa tuy tính tình cực kỳ thô lỗ nhưng thấy chàng nói có lý cũng gật đầu liên hồi:

- Lời Kim huynh nói chí phải, chúng ta đã hiểu lầm Kim huynh rồi đó.

Đoạn y quay sang nói với thiếu nữ áo trắng:

- Sư muội, chúng ta hãy mời Kim huynh lưu lại cùng đàm luận.

Thiếu nữ áo trắng tuy không thích lắm, song cũng chẳng phản đối, vội tra kiếm vào vỏ, đoạn cúi mình đi vào trong đại sảnh.

Ung Hòa đưa tay mời Kim Phi Hùng:

- Mời Kim huynh ngồi xuống đây, chúng ta cùng nhau bàn luận.

Kim Phi Hùng bước vội vào trong đại sảnh, ngồi xuống, Ung Hòa vội lên tiếng giới thiệu thiếu nữ áo trắng:

- Vị này là Vương Thái Vân, sư muội của tiểu đệ.

Kim Phi Hùng vội vòng tay bảo nàng:

- Lúc nãy cô nương đã hiểu lầm tại hạ, âu cũng là chuyện thường tình, tại hạ không hề chấp nê, còn như chuyện của lệnh tôn thì tại hạ nhất định sẽ giúp cô nương truy tầm ra hung thủ.

Vương Thái Vân đáp giọng lạnh lùng:

- Thật không dám phiền đến tôn giá.

Kim Phi Hùng chẳng hề để ý, chàng quay mặt nói với Ung Hòa:

- Lệnh sư có gây thù kết oán với nhân vật nào không ?

Kim Phi Hùng lại hỏi tiếp:

- Gần đây trong thành Kim Lăng có Phong Vân tế hội, lệnh tôn có hợp tác với nhân vật võ lâm giang hồ nào không ?

Ung Hòa đáp:

- Không hề có, bất quá chỉ là giao du thân mật với phái Võ Đang, hơn nữa gia sư đã gia nhập vào Bách Kiếm Minh.

Kim Phi Hùng nghĩ ngợi một lát rồi bảo:

- Nếu như thế thì người chưa đến nỗi mang họa sát thân.

Vương Thái Vân chẳng mấy vui vẻ liền xen vào:

- Chắc có lẽ vì đã giao thiệp qua lại với loại người như người.

Kim Phi Hùng buông tiếng thở dài:

- Tại hạ hành sự chỉ cần tâm an, không cần người ta lượng giải, sau này nếu như thấy cần, cứ tự tiện đến tìm tại hạ, xin cáo từ.

Bởi vì Vương Thái Vân buông ra vài câu hàm chứa ác ý nên Kim Phi Hùng chán nản, nên lên tiếng cáo từ rồi bước nhanh ra khỏi đại sảnh.

o O o